

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Haste, Peder Horrebow.

Titel | Title:

Ariana, et heroisk Syngespil i trende Optog.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : S. Poulsen, 1795

Fysiske størrelse | Physical extent:

[20], 108 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

6
Hastes
Arlane

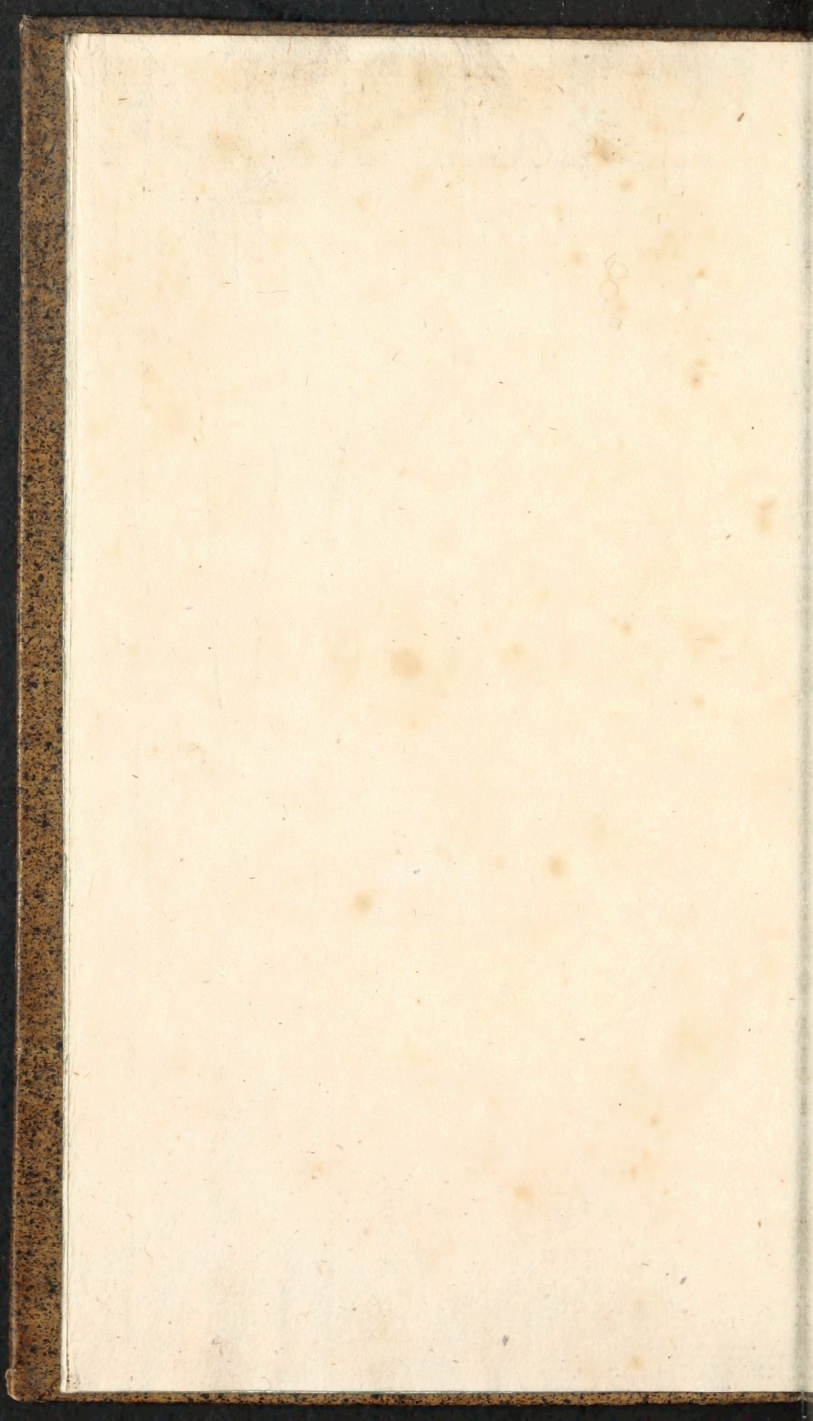
55-87

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019428142

A r i a n a,

et heroisk Syngespil

i

trende Optog

af

Peder Horrebom Haste.

Kjøbenhavn, 1795.

Paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag
trykt hos N. Christensen.

1791

et peritit G... ..

1791

1791

1791

1791

Til

Hendes Kongelige Højhed,
Louise Augusta,
regjerende Hertuginde

til Slesvig = Holsteen = Augustenborg,

fød Prindsesse

til Danmark og Norge.

Mangen Haand det lykkedes, at binde

smilbestraalet Blomsterkrands til Dig:

"vilde da vel Nordens Huldgubinde

"ynde den, som ofredes af mig?"

"Ja, Hun blid modtog de første Blade,
"dem jeg ved Castales Bredder fandt:
"Hun endnu mit Offer vil tillade,
"sige: Bardens Hjerte Krandsen bandt."

Saa jeg tal'de med mig selv, Du Blide!
O! saa tag min lille Krands igjen!
Lad et venligt Blik derpaa nedglibe!
Bardens Hjerte villigt offer den.

Andersdanijsk

H a s t e.

Til Læserne.

En ikke ubetydelig Deel af nærværende Syngepiis's Fabel, og de allerfleste, saavel historiske, som digtede, Personers Navne, skylder jeg Grovers episke Digt Leonidas, af hvis ottende og niende Bog jeg hist og her endog har beholdt Tanker og Udtryk. Denne Underrættning var maaskee al den Fortale, der behøvedes, om ikke Stykkets Skjebne fordrede en udførligere. Men da jeg nu vover, for Publicums Domstol, den ærværsdigste blandt alle, at fremlægge et dramatisk Forsøg, som den 12 Maj 1793 blev antaget af Skuespillenes forrige Bestyrer, og — den 25 Marts 1795 forkastet af nærværende Bestyrelse; da der er talt meget, og meget uansændigt, om dette Forsøg og dets Forfatter; da det endeligen ikke er mig ligegyldigt, om Publicum selv er i Stand til at bedømme min Udsærd og mit Arbejd, eller ikke: saa troer jeg, ej at burde tilbageholde de Efterretninger, som kunne tjene til at udbrede Lyd over Stykkets Historie.

Hs. Excell. Hr. Græv Ahlefeldt sagde mig sidst i Aaret 1792, at han troede, en Skueplads burde forsynes med Stykker i alle Skuespil: Digtekunstens Grene, paa det den kunde tjene Tilskuere af allehaande Smag til Forlystelse; han ønskede, iblandt andet, et nyt heroisk Snygespil, og mine lyriske Forsøg lode ham fornødt, sagde han, at jeg ikke skulde vorde ganske uheldig, om jeg forsøgte mine Kræfter i dette Fag. Jeg lagde i de samme Dage Planen til Ariana, og viste den til Hr. Græven, som opmuntrede mig til dens Udførelse. Omtrent i fire Maaneder blev jeg færdig derved, og indleverede mit Forsøg den 1 Maj 1793. Tolv Dage derefter talede jeg med ham: han ytrede med Barm sin Tilfredshed med mit Arbejd, og antog det strax til at sættes i Musik og opføres paa Skuepladsen. Et Par Linier i de græske Krigeres Chor (S. 58), for hvis urigtige Hentydning efter Tidernes Lejlighed Hr. Græven frngtede, bad han mig forandre, hvilket jeg ogsaa gjorde til hans Tilfredsstillelse. Ellige sagde han mig, at Compositøren muligt hist og her vilde ønske en liden Forandring i Musiken: Numerne, hvori jeg lovede at lempe mig efter ham; ogsaa kunde det hælde sig, at man ved de første Prøver paa Theatret kunde finde en eller anden Forandring i Smaating nødvendig: dette var Tilfældet med næsten alle nye Stykker, sagde han. Heri lovede jeg ligeledes, at vise mig søjelig. Saaledes var da mit Snygespil antaget for to Aar siden.

Græv Ahlefeldt havde først i Sinde, at lade det udenlands sætte i Musik. Dette frabad jeg mig indstændigen, deels fordi jeg frngtede, at den fremmede

Coms

Compositieur maatte kende for lidet til hørt Sprog, deels fordi jeg inderligt ønskede, at Hr. Capelmester Schulz's nydede Musik maatte forskjønne mit Aars Beside. Denne hyperlige Compositieur skulde dette Aar sætte Peters Bryllup i Musik, hvilket, efter Hr. Grøvens Sigende, var bestilt Arbejd, og mit Stykke maatte altsaa hvile til det følgende Aar. Indløbne Omstændigheder svækkede Græp Ahlefeldts Lust til, med Iver at tage sig af Skuepladsen; og ikke før hen i Sommeren 1794 sendte han Capelmesteren mit Snygespil til Composition. Hr. Schulz besøgte mig først i August 1794, og sagde, at han (jeg troer, den 22 Julii) havde faaet Snygespillet *Ariana*, med Befaling fra Capelchefen at sætte det i Musik til Kongens Fødselsdag 1795. Han lod til at nyde mit Forsøg, men beklagede, at jeg havde frevet et alvorligt, og ikke et muntert eller et Demi-Character-Stykke: det Alvorlige, sagde han, gjør ingen Lykke her o. s. v.; imidlertid, blev han ved, det forstaaer sig, at jeg sætter Deres Stykke i Musik. Saadan var Sagens Sammenhæng, da den nye Bestyrelse sidst i August 1794 modtog Skuepladsen.

Denne Bestyrelse bestod, og bestaaer endnu, af Videnskabsmand, og skulde synes, at aabne dramatiske Forsfattere en blid Udsigt. Hvad mit Individ angaaer, da havde jeg dengang, og har endnu siden, haft smigrende, mig uforglemmelige, Prøver paa Hr. Hofmares Hal Hauchs Agtelse og Velvillie; jeg havde Grund til at troe, at salig Storm leed mig vel; det samme troede jeg siden om hans Eftermand, Hr. Professor Kies

rulf, og trøder det endnu. Hr. Directeur Thaarup, troede jeg, havde endset mig for lidet til at kunne hade mig; og jeg var mig selv bevidst, aldrig at have fornæret ham. Hvad kunde jeg da ikke love mig af en saadan Bestyrelse? Det tegnede ogsaa vel nok i Forstningen. Forsend Skuepillenes Begyndelse i sidste Efteraar fik jeg følgende Brev:

„Pro Memoria.“

„Da vi med Fornøjelse have fundet Deres Belædeligheds Navn paa Listen over dem, som have fri Indgang i Parterret, saa give vi os det Haab, at De deraf vil gjøre behageligt Brug, og tillige, som forhen, ved Deres Talenter vil bidrage til den danske Skuepladses Hæder og Deres Medborgeres Fornøjelse.“

„Directionen for det kongelige Skuespil den 12te September 1794.“

„A. W. Hauch. Thaarup. Edv. Storm.“

„Eil

„Belædle Herr Haste.“

Man lægge Mærke til, at det endnu er intet dramatisk Arbejd af mig opført, uden et lidet Mellemspil, kaldet Veddemaalet, der, efter et Mellemspils Natur, ikke gjorde, og ikke kunde gjøre, betydelig Sensation. Jeg maatte altsaa hentyde de Ord om at bidrage, som forhen, til Skuepladsens Hæder o. s. v. paa mine hos Directionen høitende Stykker: Syngeespillet Ariana og Skues

Skuespillet Plejesønnen. Man sig ikke, at sige Brev var en Formular, der skreves til alle Skuespildigtere; thi fornøftige Mænd underskrive ikke en Formular, der modsiges deres Overbeviisning. Ej heller troe man, at jeg har paadrageret mine Synker deres nette Skjebne ved Uagtsomhed imod Directionens Artighed. Her er en Sjens part af mit Svar:

„Pro Memoria.“

„Skuespil: Directionens Brev af 12te d. M.
 „modtog jeg i Aftes, saa jeg ikke førend i Dag har
 „kunnet aflægge min ærbødige Taksigelse for den
 „mig i samme tilstaaede frie Indgang i Parterret.
 „Jeg erkjender med tilbørlig Følelse den Yndest imod
 „mig, hvilken Brevet synes at røbe; den er mig
 „saa meget des mere smigrende, som Skuespil: Di-
 „rectionen bestaaer af Mænd, hvis Bisald ingenlunde
 „kan være den danske Videnskabsdyrker ligegyldigt.
 „Hvor inderligt jeg end forresten ønsker, at dramas-
 „tiske Forsøg fra min Haand maatte bane mig Vejen
 „til ædle Medborgeres Agtelse ved at medvirke til des-
 „res Fornøjelse, saa vil det dog for en stor Deel des-
 „roe paa de Forsøgs Skjebne, hvilke jeg til forrige
 „Directeur har indleveret, og som af ham til Dyfse-
 „relse paa Skuepladsen forlangst ere antagne, om
 „jeg oftere tør vove mig paa den dramatiske Digters
 „heel sibrige Daae. Men, endog efter det uheldigs
 „se

„Udsald for min frngtsomme Muse, vil et mødtaget
 „Agtselses; Bevist af en Hauch, en Thaarup,
 „En Storm, altid blive mig en sød og trøstende
 „Erindring.“

„Kjøbenhavn, d. 16 Sept. 1794.“

„P. H. Haste.“

„Til

„Directionen for de kongelige Skuespil.“

Sidst i afvigte September sagde Hr. Directeur Thaarup mig i Skuespilhusets Forsal, at han af Capelmesteren havde faaet *Ariana*, og udbad sig en Samtale med mig om nogle Forandringer deri. Jeg bad ham bestemme mig Tid og Sted til denne Samtale; han vilde om saa Dage ved en Seddel underrette mig derom, svarede han; men — han underrettede mig aldrig. Den 20 October gik jeg til Hr. Hofmarschal Hauch for at faae Noget om mtue Stylkers Skjebne at vide. Der traf jeg Hr. Thaarup, som fortalte mig, at der maatte gjøres vigtige Forandringer i mit Syngeespil, inden det kunde opføres; han havde læst det tre Gange igjennem, sagde han, og vilde, da Hr. Storm nu var død, oppebie Medhold af en ny Censor, førend han gav mig sin detaillerede Bedømmelse, den han dog lovede at seude mig i det Seneste inden Novembers Maanedes Udgang. Der kom til denne Tid ikke meer Bedømmelse, end før. Jeg gik da den 6 December til Directionen igjen. Hr. Thaarup sagde nu, at jeg fik at hie efter den detaillerede Bedømmelse over *Ariana* indtil 12 Februar d. N.; men Critiken over Plejesønnen fulde

fulde jeg faat om otte Dage. *) Han gjorde mig dens gang den eneste Anmærkning, at jeg i sidste Act af *Arisana* har to Lejre, begge om Matten behængte med Laterner, hvilket, meente han, vilde lade Tilskuerne i Uvisshed om Stedets Forskjellighed. Men da Laternerne dog nogenlunde maa opløse Skuepladsen, og altsaa vise de særvelige Spartaners Lejr langt anderledes, end de pragtelservende Persers; og da Skuepladsen forresten er meget forskjellig, saa fandt jeg ikke denne Anmærkning af synderlig Bøgt. Og denne er Alt, hvad jeg hidtil paa første Haand har hørt af Hr. *Thaarup*s Bedømmelse: hvad jeg paa anden og tredie Haand har hørt deraf, er saa lavt, at jeg fulde have Noje ved at troe det om Hr. *Thaarup*.

Tolote Februar kom, men endnu ingen Critik. Jeg biede over et Par Uger derefter inden jeg skrev følgende

„Pro Memoria.“

„Da den detaillerede Bedømmelse over mine hos
„Theater-Directionen hvilende dramatiske Forsøg,
„hvilken i Særdeleshed Hr. Directeur *Thaarup*
„flere Gange har sagt, at ville sende mig, endnu
„ikke er mig tilhændekommet; da den er udebleven
„endog efterat begge de Herrer Directeurer *Thaarup*
„og

*) Hr. Prof. *Kierulf* sagde mig ved en Lejlighed et Par Uger derefter, at han havde givet Hr. Directeur *Thaarup* sine Anmærkninger til sidstnævnte Stykke, og at denne havde paataget sig, at affærdige Censuren til mig.

„og Rierulf sidstleden 6 December lobte mig samt
 „me, nemlig Bedømmelsen over Snygespillet *Ariana*
 „senest til afvigte 12 Februar, og Bedømmelsen over
 „Skuespillet *Plejesønnen* otte Dage efter des
 „mældte 6 December: saa frygter jeg for, at de mig
 „givne Løfter maa være gaaet Theater-Directionen af
 „Minde. Jeg giver mig derfor herved den Ære,
 „ærbødigt at bringe Ovenstaaende i gunstig Erind-
 „ring, og haaber, at man ikke længer vil lade mig
 „savne den Bedømmelse over mine Forsøg, hvilken
 „kunde lede mig paa Spor til, hvis det staaer i min
 „Egne, at give dem mere Tækkelighed, eller overbes-
 „vise mig om deres Uværdighed til at dømmes af
 „Publicum.“

„Kjøbenhavn, d. 2 Marts 1795.“

„P. S. Haste.“

„Til

„Directionen for de kongelige Skuespil.“

Paa dette Brev fik jeg i tre Uger intet Svar: jeg
 skrev derfor igjen:

„Pro Memoria.“

„Undertegnede gav sig den Frihed, sidstafvigte
 „2den Marts at tilskrive den kongelige Skuespil-Dis-
 „rection; og da han har Bished om, at hans Brev
 „rigs

„vigtigt er de Herrer Directeurer tilhønde kommet,
„smigrer han sig med Tilgivelse fordi han herved ærs
„bedigst vover, at erindre Dem om bemældte sit
„Brev, paa det han kan erhoide det Svar, hoormed
„han haaber, De ville bære ham.“

„Kjøbenhavn d. 23 Martz 1795.“

„P. H. Haste.“

„Til

„Directionen for de kongelige Skuespil.“

Nu fik jeg følgende Svar:

„P. N.“

„Vi underskrevne Censorer Thaarup og Rie
„rulf have bedømt Deres tvende Skuespil, nemlig:
„Plejesønnen, Skuespil i 2 Acter, og Iris
„ana, Syngespil i 3 Acter. I Følge vor Berets
„ning i Directionen, seer den sig ikke i Stand til,
„at antage bemældte Skuespil. Den detaillerede Cri
„tik over Deres Belædelheds Syngestykke Kal jeg
„Thaarup med det Første have den Ære, at tils
„kille Dem. Directionen for det kongelige Skuespil
„den 25 Martii 1795.

„Hauch. Thaarup. Rierulf.“

„Til

„P. H. Haste.“

Altsaa — Skuespillet *Vejesønnen*, hvorover jeg for meer, end tre Maaneder siden skulde have detailleret Bedømmelse, blev nu uden Betingelse forkastet; altsaa — Syngespillet *Ariana*, hvori Hr. Thaarup siden September i Fjor havde talt om Forandringer, blev nu uden Betingelse forkastet. — Om saadan Handsmaade af Censor imod Forfatter, af Videnskabsdyrker imod Videnskabsdyrker, er anstændig, det overlader jeg til Publicum at bedømme.

Videre: Af ovenstaaende Directionens Brev sees, at Hr. Thaarup den 25 Marts har lovt mig sin Bedømmelse over *Ariana* med det Første. Vist nok angive disse Ord ingen bestemt Tid; men de maa dog, efter mit Skjønne, betegne en kort Tid i Forhold til Arbejdets Størrelse, og Antallet af Mandens øvrige Forretninger. Jeg kan da vel ikke kaldes utaalmodig, naar jeg tøvede fire Uger derefter, inden jeg tilskrev Hr. Thaarup følgende Brev:

„Pro Memoria.“

„Endskjønt mit Syngespil *Ariana*, efter
 „Theater-Directionens Brev til mig af 25 Marts
 „d. N., negtes Opførelse paa Skuepladsen, giver
 „jeg mig dog herved den Frihed at anmode om den
 „Stykkets detaillerede Critik, om hvilken Deres
 „Besædelhed i samme Brev har igjentaaget Deres
 „Løfte. Det er naturligt, at jeg ønsker mit Stykke
 „den

„den Forbedring, jeg kan beslede til at give det;
„og da jeg i Deres Belædelheds Bedømmelse venter
„Meget, som jeg kan føre smig til Nytte, saa er
„det mig særdeles vigtigt, jo for jo heller at eje
„bemældte Bedømmelse. Vel indseer jeg, at De,
„efter Resultatet af de Hrr. Censurors Dom, ikke
„som Theater: Directeur skulder mig den
„detaillerede Critik; men jeg har usridig Fordring
„paa Opfyldelsen af Manden Thaarups
„Løfte, da jeg ikke, ved at tilføje Dem nogen
„Fornærmelse, har fortjent Deres Ringæagt; og
„jeg bør vente hiin Opfyldelse, da det ikke er Dem
„anstændigt, at brude Deres frivilligen givne Løfte.“

„Kjøbenhavn, d. 22 April 1795.“

„P. H. Haste.“

„Til

„Belædle Hr. Theater: Directeur Thaarup.“

Herpaa har Hr. Thaarup indtil denne Time
ikke værdiget mig een Linie til Gienivar.

At den Direction, som har antaget hvad Nytt den hidt
til har givet (sej blot den kostbare Elisa *), men end
og

*) Man sig ikke, at Snogeskillet Elisa var antaget i
Forvejen; thi de forrige Directioner havde jo ladet
dette

og de øbrige langt bedre Stykker) ikke seer sig i Stand til at antage mine dramatiske Forsøg, er ellers underligt nok. Vel var det latterligt, om jeg negtede, at mine Arbejder have Fejl, mange, og maaskee store, Fejl; men havde de Andres det ikke ogsaa? Og har jeg ikke tilbudet mig, at give mine Forsøg den Fulde Kommenhed, som jeg formaaned, og hvortil den tit lovte detaillerede Censur kunde vejlede mig? *)

Der er nu talt og eftersnakket meget, og høist uforsægtigt, om nærværende Forsøg; jeg saae da intet andet Middel til at værne om min Ære, end at lade det trykke saadant, som det var antaget. Vel seer jeg nu, efter et Par Aars Forløb, mangen Plet deri, som jeg gjerne baade kunde og vilde afsøkke. Hist kunde Noget bortskjæres, her Noget tilføjes; hist Tanken opklares, her Udtrykket glattes. Men om jeg nu havde ladet Filen gaae over mit Arbejde, saa vilde maaskee mine Avindsmænd sagt: „Ja, havde det været saadant, som nu, var det nok „blevet antaget.“ Det kommer derfor i sin første Skik-

Kelse,

dette slyngge Smørierie henligae i mange Aar; og, skulde fordums Antagelse gjælde, da var jo ogsaa mine Skuespil antagne af forrige Directeur.

- *) Man begriber let, at jeg aldeles frikjender Hr. Hofmarschal H a u c h for mine Stykkers Forkastelse, og andres Antagelse. Efter sin Instrux befatter han sig ikke med Censur, førend Stykkerne ere antagne af de ordentlige Censorer; og har han da negtende Stemme. Men letteligen indsees, at han, for at gjøre Brug af denne, maatte have overordentligen stærke Grunde, f. E. Stykkernes Stridende imod Religion, gode Sæder eller Statsforfæmningen; og sige Fejl maa ikke kunne formodes, hvor to hæderlige Bidskabsmænd ere Censorer.

Kelse, Ord til andet efter mit Concept. Det reenskrevne Exemplar, hvori jeg muligt hist og her under Afskrivningen har sat et andet Ord, end der stod i Conceptet, er endnu i Directionens eller Hr. Thaarups Børge, saa jeg er uskyldig i disse smaa Uligheder, isald der findes nogle. Ej heller mindes jeg, om to Rettelser, hvilke jeg har sagt til Hr. Grav Ahlefeldt, at ville anbringe, ere indførte i det reenskrevne Exemplar; de ere disse: S. 10 reffe Arisaana og hendes Veninder sig inden de syngte Lovsangen, og S. 70 gaaner Dithyrambus med de græske Krigere ind i Teltene. Dette var ikke saaledes i de første Dage efter Stykkets Indlevering; og dette er Alt, hvori med mit Vidende dette Aftryk maaskee er afvigende fra den indlevesrede Afskrift.

Ikke kunde jeg have syndet imod den allerstrængeste Beskedenheds Lov, ved at tale saa Meget om mig selv paa disse Blade; ej heller kunde jeg have overgivet mit Forsøg til Publicum uden at give det den — vist nok ringe — Fuldkommenheds Grad, som stod i min Magt, dersom ikke det allerede Anførte havde tvunget mig til begge Dele. Maatte jeg ved dette, mig selv ubehagelige, Skridt ikke forringe den opmuntrende Yndest, hvormed kyndige og ædle Medborgere hids til have lønnet mine ufuldkomne Bestræbelser; maatte Publicum erkjende, at jeg ikke har fortjent Hr. Thaarups uanstændige og haanende Behandling: da skal jeg letteliggen forvinde de Kränkelse, hvilke han, uopfordret fra min Side, har strakt at tilføje mig. Han vil ogsaa, haaber jeg, lade mig vedersfares den Ret, at jeg i denne Fortale ikke har berørt Personligheder, eller paa hadsk

Maade

Maade angrebet ham, men alene fremstillet, hvad der horte til Sagen, hvad jeg skyldte Publicums Overbarelse med mine Arbejder, hvad jeg skyldte min egen Ere.

Kjøbenhavn, den 15 Maj 1795.

Haste.

A r i a n a,

et heroisch Syngespil

trende Dytog.

Sie, die uns im Finstern richten,
Lügen an die Wahrheit dichten,
was gehn einen braven Mann
alle Splitterrichter an?

F. L. Stolberg.

Personerne:

Ariana, persisk Prindsesse.
Hyperanthès, hendes Broder.
Teribazus, persisk Krieger, hendes første Vogter.
Polydorus, hendes Slave.
Chariste,
Euphonia og
Eyllane, hendes Slavinder (siden Frigione).
Leonidas, Konge i Sparta.
Agis, hans Svoger, Feltherre.
Dithyrambus, thespisk Krieger.
Diophanthus, spartansk Krieger.
Melissa, Musernes Præstinde, og
Ni Jomfruer, som tjene i Musernes Tempel paa
Bjerget Pta.
Persiske og græske Krigere.

Handlingen begynder om Morgenen, og endes den følgende Nat.

Stuepladsen er i det gamle Grækenland i Egnen ved Thermopylae, henved fem Aarhundreder før den christelige Tidberegning.

Første Dptog.

Skuepladsen, som oplyses af Morgenroden, er Perfernes
Lejr; ved begge Sider sees Telte, foran staaer Arias
na's Telt.

Første Dptrin.

Chariste, Euphonia og Eyllane uden for Arias
na's Telt, hoori hun sees at slumre, dog paaflødt.
De synge med dampet Rost:

L e r c e t.

Alle Tre.

Blister, blide Morgenvinde!
Vander listig Kølighed!
Vækker ej den slumrende Fyrstinde!
Duster Søvn paa Dydens Leje ned!

A

Chae

— 2 —
Chariste.

Ingen Skjoldes-Raslen hende vække
til at skue Perser=Død!

Euphonia.

Ingen Drom om Blod den Dumme skrække
op af Søvnens varme Skjed!

Eyllane.

Guders Omhu hendes Dje dække,
Hvile gjøre Slumren sød!

Alle Tre.

Difter, blide Morgenvinde!

Uander listig Kølighed!

Vækker ej den slumrende Fyrstinde!

Duster Søvn paa Dydens Leje ned!

Euphonia.

Hvor skjønt hun ligger der! Hvor megen Vnde
udbreder sig paa hendes favre Kinder!

Chariste.

Men, af! urolig Kummer overskygger
den store Konges takkelige Søster.

Hvor

Hvor ofte gaaer hun ej med tunge, lange,
uregelrette Skridt, og stirrer ned
paa Jorden! Og i det nedvendte Øje
hun skjuler mangen ufrivillig Taare.
Ak! hvorfor sørger hun?

Cyllane.

Jeg veed ej heller,
hvoraf den underlige Skik kan komme,
at Qvinder skal ledsage Mænd i Striden.
Den Pragt kan koste Meer, end Guld og Liv:
om Sejren vakler; om den vorder Fiendens,
og han forfølger os i Flugten, Bee da,
da Bee de stakkels Qvinder!

Chariste.

Nes, du fejler,
ifald du troer, at Frygt for Krigens Fare
nedbøjer Ariana. Kan du mindes
de Dage før ved Nilens Bred, da Chembes,
den Fyrste, der var valgt til hendes Brudgom,
var myrdet af sit Folk, og vi alene
af Ariana's Piger blev' tilbage?
da Røverhænder rørte ved Fyrstinden,
ja, ved Fyrstinden selv? Du saae den Høshed,

den Dydens Ro, som stod paa hendes Pande,
den ædle, faste Stolthed i hvert Blik:
var hun ej meer i Fare da?

Cyllane.

Jeg mindes
de mørke Dage: ha! da faldt min Elsker.

Euphonia.

Jo, stor var Faren: sikkert var hun skændig
Slavinde nu, om ikke Teribazus = = =
Ariana vaagner, og seer sig forvirret omkring; Slavins
derne tie. Hun gaaer ud til dem.

Andet Optrin.

Ariana. De Forige.

Chariste.

Held dig, vor høje, gode Herskerinde!

Euphonia.

Gid Horomazes *) signe dig med Glæde!

Cyllane.

Han signe dig, tilbedte Ariana!

Ariana.

*) Horomazes, Dromazes eller Drosmasdes
var det gamle Persiens øverste Guddom.

Ariana.

Til Eder smile han, I troe Beninder!
Han lønne, hvad ej Fyrstehaand kan lønne;
den Omhed, den Velvillighed, hvormed I
ledsage mig igjennem Livets Mørke!
O! Meer, end Slave-Lydighed, er Omhed.

Chariste.

At lyde dig, og elske dig, er Gæt.
For dyrt jeg købte Frihed, om den tvang mig
til at forlade dig: jeg kan det aldrig!

Euphonia.

Jeg heller aldrig, aldrig!

Cyllane.

Aldrig, aldrig!

Ariana.

Kun Frygt, at Eders Frihed vilde røve
min Sjæl de Glæder, som I skjenke den,
har hidtil quælet Ordet paa min Læbe:
Nu er' I frie!

De ville knæle for hende, men hun hindrer dem.

Omsfavner mig, Beninder!

Hun omsfavner den Ene efter den Anden.

Og intet Ord om Tak! For sidste Gang
jeg kræver Lydighed.

Pause.

Cha

Chariste.

Ru tør Veninden,
hvad ej Slavinden torde nys: Fyrstinde!
for dem, som eefte dig, du bør ej dølge,
den tavse Qual, som lever i dit Hjerte.
Ak! alt begynder dine Rinders Purpur
at gløde mindre stærkt, som Morgenrøden,
naar Arimanius *) i rædsom Storm
henpidsker tykke Sky'r for Mithra's **) Dje.
Ak! Kummer staaer i Furer paa din Pande,
og nys du kaldte Livet mørkt.

Ariana.

Det er det;
mit Liv er mørkt, som ubestraalet Hule
i Caucasus. Og om i Dag jeg drager
en Rynke meer, da har min Drøm forvoldt den.

Chariste.

Din Drøm?

Ariana.

*) Arimanius, de gamle Persers Djævel, fød af Mørket.

**) Mithra eller Solen tilbade Perserne som en Guds dom, og forestillede sig den som Middelpunctet af en fornuftig besjelet Jld.

Ariane.

Du veed, jeg først mod Dagens Anbrud
faldt hen i Slummer; men den var urolig,
og fuld af onde Værser. Snart jeg saae
en Kæmpe: Græker fælde Perser: Skarer;
snart syntes mig, at Perseren var troløs,
og at han uretfærdig tændte Flammen.
Tilfids langt borte saae jeg nok en Perser
med Guders Anstand kæmpe mod en Græker,
og kæmpe for en faldet Ven. Han længe
udholdt de tunge Hug; tilfids han død
nedsegned' i sit Blod, saa bleeg, som Sneen
paa Fjeldes Ryg. Da spurgte jeg med Bæven:
Hvo var den ædle Perser? og en Stemme
udraabte: Teribazus! — og jeg vaagn'de.

Chariste.

Forjag din Rædsel! Just det Djeblik,
du vaagn'de, tal'de vi om Teribazus.

Ariana.

Og hvad var Eders Tale?

Cyllane.

Vi fortalte
hinanden om din ædle Vogters Troeskab

og Kjekhed, da han vældig rees dig ud
fra Røverhaand og skændig Trældoms Fare.

Ariana.

Hans Daad var stor og herlig, som hans Sjel.
Jeg mindes den: 'endnu jeg seer ham brænde
af hellig Ild, dengang jeg skjalv i Faren.
Med Kraft udstrakte han sin Arm, og sældte
hver Røver, som foroven rørte mig;
med Urefrygt han løfted' mig paa Bognen,
og troligt vogted' mig til Hyperanthes
modtog os tet ved Belus, og drog frem
at straffe blodigt Oprør blandt Egypter.
Da fulgte han min Broder, stred, som Løven,
og naa'de Susa *), tung af Blod og Sejer;
dog var han ikke svulmet op af Uren.

Chariste.

Den Rejse var dig møjefuld.

Ariana.

Det var den;
dog tænker jeg med Lyst paa den tilbage.
Hvor mangen hellig Viisdom hørte jeg

af

*) Susa, Kerres's Residentsstad.

af Zeribazus' Læber! Tidligt dannet
af Zoroasters *) høje, rene Lære,
og elsket op af Grækens første Vise,
var Zeribazus bleven lærd og dydig.

Hans Aand er lys, og vel saa blødt hans Hjerter,
som stærk hans Arm, skjønt den er saare stærk.
Beninder! I har seet ham, hørt ham med mig:
jeg kun fortæller Eder hvad I vide.

Hun falder i Tanker.

Christe.

Ik! atter svæver Kummer om din Tinding:
forjag den! Siig os, hvad der kvæler dig,
og let dit Hjerter!

Ariana.

Ja, det er beklemmt,
og vaandefuldt, og underligt. Jeg kan ej : :
jeg vil, jeg kan ej lette det : : : jeg vil : : :

Pause.

Men see mod Osten!

Solen staaer op.

Mithra hilser Jorden,
og smiler sødt med rene Purpurlæbe.

Lad

*) Zoroaster, Persernes ældgamle Astrolog, Philosoph og Religionsstifter.

Lad os opløfte Sjelen til det Væsen,
 som tændte Himlens Ild! Vi vil istemme
 vor vante Morgensang. Maaſkee mit Hjerter
 ved Andagt vorder mere let; da ſkal jeg
 udfolde det for Eder.

Eſſane.

Ja, ved Andagt
 udbreder Hjertet ſig, og vorder ſtort,
 og smit, og aabent for alt Skjont og Edelt.
 Fyrſtinde, lad os knæle! Knæler, Søſtre!
 De knæle et Dieblif, og robe ſtum Andagt. De reiſe ſig
 langſomt, Ariana ſidſt af dem alle.

S a n g.

Ariana.

O du, ſom boer i hellig Pragt,
 og fylder Jorden med din Magt,
 alt Godes aldrig tømte Kilde,
 midt i din Brede ſelv den Milde!
 Dig, Horomazes, juble vi
 med barnlig Stammens Valle=Zone:
 fornem, o Herſker! paa din Throne
 vort Hjertes rene Harmonie!

Cha=

Chariste. Euphonia. Eyllane.

Dig, Horomazes, juble vi
med barnlig Stammens Valle-Tone:
fornem, o Hersker! paa din Throne
vort Hjertes rene Harmonie.

Ariaau.

Du kunstigt hvælved' Himlens Blaa,
og gjød en Stjernehær derpaa;
ved dig opluktes Mithra's Dje,
og straaler yndigt fra det Høje.
Dit Smil er Liv og Frugtbarhed;
du søber Jorden ind i Varme.
Du leer til Fyrsten og den Arme
fra Dagens Himmel-Fæstning ned.

Chariste. Euphonia. Eyllane.

Dit Smil er Liv og Frugtbarhed;
du søber Jorden ind i Varme.
Du leer til Fyrsten og den Arme
fra Dagens Himmel-Fæstning ned.

Aria

Ariana.

Du værner mod den Ondes Arm,
og straffer Lasten i din Harm;
see, Mattens mørke Fader bæver,
hvor du med lette Fjed henføver.
Du signer Dødeliges Sjel
med himmelsk Wiisdoms ædle Skatte:
du Dyden frem til Mønster satte,
og bed din Dyrker handle vel.

Chariste. Euphonia. Cyllane.

Du signer Dødeliges Sjel
med himmelsk Wiisdoms ædle Skatte:
du Dyden frem til Mønster satte,
og bed din Dyrker handle vel.

Ariana.

Du hører Stridens Vaabenlyd,
og lægger Kraft i Heltespyd.
Retfærdig Kriger dig skal ære,
og din hans bedste Sejer være.

D!

O! gjør hver Perser lykkelig!

Hver Morgen i din Lov os finde!

Gid dig til Priis hver Dag henvinde,

og lad vor Jubel tælles dig!

Chariste. Euphonia. Eyllane.

O! gjør hver Perser lykkelig!

Hver Morgen i din Lov os finde!

Gid dig til Priis hver Dag henvinde,

og lad vor Jubel tælles dig!

Chariste.

Det er en herlig Morgen; maatte Damp

af kostbart Blod kun ej formørke Dagen!

Af! mon de mange Offre kan behage

den store Horomazes?

Ariana.

Sikkert ikke;

thi han er Freds og stille Dyders Gud:

han byder ej, han ifkun taaler Krigen;

det lærte Teribazus mig paa Vejen.

Ere:

Tredie Optrin.

Polydorus. De Forrige.

Polydorus.

Held vorde dig af Zeus *), min Herckerinde!
Din Broder Hyperanthes sender mig;
saa lode Fyrstens Ord: Siig Ariana:
I Dag er Stridens Dag. Bevæbnet Sparta
til Dødens Offer vier sig. For Aften
vil det begræde mangen tapper Krieger.
Men alt for nær ved rædselfulde Balplads
staaer Ariana's Telt: beed hende drage
sig længer ind i Lejren!

Ariana.

Siig min Broder,
jeg ærer hans Bekymring for min Tryghed,
jeg elsker den, skjønt den er overflødig:
jeg frygter ej, ej heller vil jeg flytte.
Vi stride jo med Græcien, det tørster
ej efter Dvindeblod; ej Dyden bærer
som Kov for Sparta's ædle Slægt.-- Du græder?

Po=

*) Zeus, de gamle Grækers øverste Guddom.

Polydorus.

En Sparter græder sjelden: men du taler
med Roes om Lacedæmons Slægt, og jeg
er fød blandt den, og ikke fød til Trældom.
Jeg murrer ej: dit Bud er idel Mildhed;
men, af! jeg er dog Træl, og jeg ledsager
en Perser: Hær til Mord paa — mine Brødre.
Jeg ej begræder Sparteren, som falder,
men at jeg ej kan bløde ved hans Side,
og døe for Frihed og for Fødeland.

Ariana

rækker ham Haanden, som han ikke modtager.
Din Graad er ædel; ikke skal den rinde:
vær fri, drag hjem med Fred, og kæmp, og fald
i Herrens Favn med dine kjeffe Brødre!
O! det er sødt, at dele Frihed ud.

Polydorus.

Nej, Edse! jeg kan ikke drage hjem.
Mit Fødeland er Meer, end Blod og Liv;
men Dyd er meget Meer, end Fødeland.
Nu bør jeg blive.

Ariana.

Jeg forstaaer dig ikke.

Pos

Polydorus.

Hvis jeg drog hjem da var jeg ingen Græker,
om jeg ej greb til Vaaben mod hver Perser;
og greb jeg Vaaben, ha! da var jeg trolos.
Jeg tjener dig, og tjener dig med Lyft,
og skulde da forraade dine Brødre?
Nei, først, naar Freden sluttet, kan jeg vende
til Friheds moderlige Hjem tilbage.
Alt var du stor, da Keres paa din Forbøn
fritog mig for at løfte Spyd mod Landsmænd.
End større nu du stjenkte Slaven Frihed.
Men jeg vil ogsaa være stor, og blive
din Træl af eget Valg til Freden smiler.
Nu haster jeg at bringe Hyperanthes
dit skønne Budskab. Held dig, Herkerinde!
Zeus lønne skal din Liid til Græker-Dyd.

Han gaar

Fjerde Optritt.

Ariana. Chariste. Euphonia. Cyllane.

Ariana.

Hans Land er stor og ædel.

Hun falder i Tanker.

Engl

Cyllane.

Denne Græker
fortjener, at du gjør ham vel, Fyrstinde!
O! maatte vi, af! ogsaa vi fortjene
den Frihed, du har skjenket os!

Euphonia.

Hvor herligt
skal denne Morgen skinne blandt de Dage,
dit Liv forskjønner Jorden i, du Milde!
See, Fries Frihed klang fra dine Læber!

Chariste.

Du nyder selv dit Verk; og meer Belønning
dit eget Hjerter skjenker dig, end Lovsang
af Millioner kunde skabe; derfor
du bød os, ikke takke dig, men tie.
Ja, Dyden gennemstrømmer dig med Fryd;
og dog du hester mørke Blik paa Jorden,
og drager brudte Suk, og sælger Taarer.
Er du den Eneste, som Dyden ikke
formaaer at gjøre lykkelig?

Ariana.

Forgjeves,
forgjeves vil jeg quæle Hjertets Stemme:

B

den

den raaber højt og lifligt: Teribazus!
og atter: Teribazus! Teribazus!

De studse.

Chariste.

Hvorledes? Ariana — Teribazus?

Ariana.

Ja, Piger! ja, jeg elsker ham, jeg visner
ved Luen, han har tændt.

Eyllane

endnu forundret.

Du, vor Fyrstinde?

Ariana.

Ha! mind mig ej om arvet Kæng, som Dyden
erkjender ikke! Den alene adler.

O! vidste jeg, han elsk'de mig! O! torde
jeg ikkun haabe, efter Evigheder
af lange Aar, at eje Teribazus!

Chariste.

Og Kæres?

Ariana.

Han er hele Jordens Konge,
og jeg hans Søster; dog, ifald jeg vidste,

af

at Teribazus elsk'ede mig, da var jeg
langt Meer, end Persers, Meer, end Jor-
dens Dronning.

Chariste.

Men om dit Broder snøs af Hebn mod den,
som torde blande Trælles Blod med Guders?

Ariana.

Hvad giftig Taage mørkner for dit Dje?
Er Mennesket ej Menneske? Er Dyden
ej Dyd? Hvor staaer det Ord i Zend-Avesta, *)
at Undersaattens Blod kan smitte Fyrstens?

Cariste.

Det staaer der ej; men Keryes skuer Jorden
at bæve dybt ved Foden af hans Throne:
ej er han just ufølsom for sin Storhed,
og Guddoms-Bogen let han kunde glemme,
og, blændet af den Smigrer-Hær, som bøjes
i Støvet ved hans Afsyn — ah! han kunde
foragte dig, og myrde Teribazus.

B 2 Ariis

*) Zend eller Zend-Avesta, Persernes hellige
Bog, forfattet af Zoroaster.

Ariana farer sammen.

Nej, nej, Chariste! Xerxes elsker mig:
 jeg skulde knæle ved hans Stol; jeg skulde
 med Taarer væde Kongens Haand, og tigge
 om Teribazus' Liv; jeg skulde vise,
 hvor værdig han til Høihed var; og Xerxes
 gav ham et Kongedømme til Brudegave.

Chariste.

Men om dit Haab slog fejl?

Ariana.

Jeg skulde flygte
 med ham til Jordens Ender. Kun en Hule
 i Astracan, i Hulen Teribazus —
 saa var jeg lykkelig, og stor, og mægtig.
 Ak! om jeg, om jeg ikkun torde haabe,
 at Teribazus elsker mig!

Cyllane.

Dg derpaa

Kan Ariana tvivle?

Ariana.

Ja, Veninde!

Jeg vil ej Undersaattens Vrefrygt,

end.

endskjønt den har fortryllet mig: mit Hjerte
forlanger Mandens rene Kjærlighed.

Han skal ej lyde mig, og vorde Tyrste:

Han skal begjere mig, og vorde Mand!

Euphonia.

Den Tanke, at begjere dig, og Tankens
paa Baal. maa være Teribazus' Gæt.

Ariana.

Det skal den ikke. O! hvor tit paa Rejsens
gav jeg Anledning nok for ham, at tømme
sit Hjerte, hvis det slog for mig af Elskov!
Naar for at støtte mig han greb min Haand,
da lod jeg den saa villigt, villigt ligge
i hans; tit hvil'de han sit matte Hoved
ved Ariana's Fodder; tit mit Øje
med Omhed mødte hans, naar Wiisdoms Lære
fra hans indvi'de Læbe flød, og drog
mit Hjerte tet til Teribazus' Hjerte:
men aldrig, aldrig sukked' han; men altid,
af! altid blev han i sin egen Magt.
Det gjør ej den, som elsker.

Cyllane.

Nej, men Frygten,
at tænde Breden hos sin Hersterinde,

har

har sikkert hemmet Sukket, bundet Tungen,
og dyb Erbødighed har givet Kraft,
at overvinde Hjertets hede Luer.

Ariana.

Saa har jeg ogsaa drømt, og dog — jeg veed ej,
jeg bor ej troe, jeg gjerne vilde drømme,
at han — ah! at han elsker Ariana.

A r i a.

Dyden tindrer i hans Dje;
Kraft og Wiisdom fra det Høje
gør ham meer, end elskelig.
Ah! jeg elsker ham, jeg Svage!
Derfor falmer, visner, svinder
Rosen bort paa mine Kinder;
derfor mørknes mine Dage.

Bort, Uvisshed, bort med dig!
Fly'r mig, Uros Øjeblikke!
Guder! hvorfor mon han ikke,
mon han ikke elsker mig?

Min

Min sidste Rest af Rolighed forsvinder;
 Uvished quæler mig med Dødens Angest:
 o! raader mig, hvor skal jeg hente Vished?

Euphonia.

Vi vil udfritte ham, og = = =

Ariana.

Nej, Veninde!

du skuffer dig: han maatte sige Nej,
 og det forøgede kun min bange Kummer.

Cyllane.

Men jeg tilforn har læst i mandigt Hjerte:
 af! jeg har elsket før, og jeg var elsket:
 jeg let skal spore = = =

Ariana.

Nej, du fejler ogsaa,
 ifald du troer det: o! du sporer Intet.
 Har jeg ej agtet nøje paa hans Udsærd?
 Og den, som elsker, seer jo saare grant?

Chariste,

som under de sidste Repetitioner har staaet og grundet.
 Hør, Edle! hvad jeg tænker paa: du sagde
 saa tit, at ifkun Een regjerer Alt, = = =

Ari:

Ariana.

Det lærte, det beviiste Teribazus.

Chariste.

Og at, skjønt Folkelægter ændre Navnet,
er Dyds og alle Skjebners Fader een,
ved Euphrat og ved Ganges og ved Nilen
den Samme. Tet her ved paa Bjerget Dia
et Tempel throner for en grækisk Guddom.
En hellig Jomfrue tjener der; og Kygtes
har lydeligt fortalt om hendes Viisdom,
at den kan skue dybt i Skjebnens Domme,
og at den kjender Alt, som skeer paa Jorden.
Hun kalder sig Melissa: gaae til hende,
hun veed, om Teribazus elsker dig.

Ariana

efter nogen Betænkning.

Jeg — ja, det vil jeg.

Femte Optrin.

Hyperanthes. De Forrige.

Hyperanthes.

Held min ædle Søster!

Jeg sendte Polydorus før, at sige,

at

at Kampen snart med Lovemod begynder,
og Ariana's Telt er alt for nær
ved Faren; men = = =

Ariana.

Jeg frygter ej, min Broder!
En Græker vil ej kæmpe mod en Jomfrue;
og overalt = = =

Hyperanthes.

Ik! hør mig, Ariana!
Blandt ædle Legioner kan dog være
en enkelt Kriger, som forglemmer Pligt; = = =

Ariana.

Men overalt = = =

Hyperanthes.

Dg sæt endog, at Ingen
forsætligt vilde saare dig, hvor let
hensløj et ilde kastet Spyd, en Piiil
mod Ariana's vaabenløse Barm!
For al din Omheds, alle Guders Skyld,
lad Teltet flytte!

Ariana.

Hør mig dog, min Broder!
Om din Bekymring end var grundet, Teltet
kan

Kan gjerne staae: endnu i denne Morgen
jeg vil forlade Lejren.

Hyperanthes.

Du? hvorledes?

hvorhen?

Ariana.

Hist oppe paa det gamle Sta
et Tempel staaer, hvori Melissa tjener:
did vil jeg ile; der jeg vil erfare,
om Intet meer kan troeste dette Hjerte.
Du veed, det lider.

Hyperanthes.

Ik! det lider skjult;
det aabner sig end ej for Hyperanthes.

Ariana.

Hvi skulde jeg, du Gode! gyde Kummer,
som du kan ikke lindre, blandt din Glæde?
Hos hiin Præstinde haaber jeg, den lindres.

Hyperanthes.

Og du vil mellem Krigens Farer drage
igjennem Fiendens Hær? og mener du,
at det tillades dig? Mon man vil ikke

anse

anse dig for en Spejder, og behandle
dig som en Saadan?

Ariana.

Hør, da vil jeg sige:

Læs i mit Dje, straf Forbryderstien,
ifald hun sees deri! Men om der findes
en ængstet Jomfrue, som vil søge Lise
i græske Guders Helligdom, da lad
den Kummerfulde fare med sit Følge!

Hyperanthes.

Dg hvo skal vise Vejen mellem Ota's
stieløse Fjelde?

Ariana.

Det skal Polydorus:
selv Græker just fra denne Egn, han kjenner
hver lønsig Gang imellem Ota's Ege
og tette Krat og kantefulde Klipper.
Han vaabenløs, som nu, skal troligt lede
din Ariana's Fjed. Vær glad, min Broder!
Snart haaber jeg, din Søster selv vil smile.

D u e t.

D u e t.

Hyperanthes.

Af! hvor kan jeg glæde mig,
naar kun Fare truer dig?
Lad min Bøn, o! lad min Klage
holde dine Fjed tilbage!

Ariana.

Lie med Bøn, o! væk din Klage!
Hold ej mine Fjed tilbage!
Lad min Bønfart glæde dig!
Ingen Fare truer mig.

Hyperanthes.

Rædsel boer blandt Dta's Høje:
af! om der dit ømme Dje
evig, evig luktes til!

Ariana.

Den, som Dyden skal bevare,
bæver ej i mørkest Fare:
Dyden mig beskytte vil.

Hj=

Hyperanthes.

Mat skal jeg mod Fienden stride,
naar jeg veed dig Faren nær.

Ariana.

Men jeg skal bestandigt lide,
om jeg stedse bliver her.

Hyperanthes.

Ariana.

Mat skal jeg mod	Men jeg skal bestans
Fienden stride,	dig lide,
naar jeg veed dig Fa	om jeg stedse bliver
ren nær.	her.

Sjette Optrin.

Polhdorus. De Forrige.

Polhdorus til Hyperanthes.

Din Broder Keryes taler saa ved mig:
Lad Haren rejse sig, og storme frem,
og bade sig i — Grækerblod!

Hy

Hyperanthes.

Det er da
den blodbestrænkte Stund! Farvel, farvel,
forunderlige Søster!

Han omfavner hende.

Lad mig trykke
dig tet til dette Hjerte! — ha! endnu,
endnu! — Farvel!

Han river sig løs.

Bliv, Polydorus, her!
Din Herskerinde kan behøve dig.

Ariana.

Farvel, min ædle Broder! Sejer følge
din Arm!

Hyperanthes.

Farvel! Han gaaer.

Syvende Optrin.

Ariana. Chariste. Euphonia. Eyllane.
Polydorus.

Ariana.

Du kjender jo hver Stie
paa Ota's Linding?

Vo=

Polydorus.

Ja.

Ariana.

Vil du velsede
min Fod til dine Gunders Helligdom?
Mit Hjerter lider, tørster efter Lindring,
og haaber Lindring af Melissa's Læber.

Polydorus.

Jeg vil ledsage dig til Jordens Ender.
Melissa's Navn er helligt: hun vil ikke
nedstøde dig fra Viisdoms aabne Kilde,
endskjont du kalder Horomages Gud,
og skjont hun ofrer Jovis høje Døtre.

Ariana.

Og vil I følge mig, Veninder?

Chariste. Euphonia og Eyllane.

Altid,

hvorhen du ogsaa vandrer.

Ariana.

Nu, saa kommer!

Vi vil tiltræde strax vor Rejse, før
vor Vej bestankes af de Tapres Blod.

De

Ottende Optrin.

Zeribazus styrter ind. De Forrige.

Zeribazus.

Jeg mødte Hyperanthes, han fortalte,
du vil til Ota's Bjerg, min Herkerinde!
Tilgiv din Træl: hvad vil du der?

Ariana.

Jeg vandrer
til Tempels Helligdom: en viis Præstinde
til store Guder ofrer der: maaskee
hun veed, om dette Hjerte meer kan lettes.
Ak! alt for længe tynges det af Kummer.

Zeribazus.

Forgjeves, o Fyrstinde! spørges Guder:
de gav' den Dødelige selv Forstand,
og den skal svare.

Ariana.

Vel! men mon den Syge
ej villigt prøver hvert et Raad, endogsaa
naar koldest Overlæg beleer hans Tro?
Jeg lider; jeg vil gjerne quæges: derfor
jeg drager did: nu troer jeg det Drakel.

Zeris

Teribazus.

Behold din Tro: vi har jo selv Drakker.

Supplicans Ariana. *Prostrata* *in* *terram*

Men den, som raader over vore Skjebner,
er jo den Samme her, som hist i Susa:
hvad, om mit Hjerte brast før jeg kom hjem?

Teribazus.

O! gaae da, hvor du vil! Skjont Een mod Skarer
er saare lidet, dog jeg skal ledsage
dig gjennem Grækens vrede Legioner,
og Bee den Haand, som truer dig! Før Blodet
er reent udtømt af dette Hjerte, før
skal ingen Voldsmands Hænder smitte dig.

Ariana.

Nej, bliv, min Ven, og sejt med Hyperanthes?
Du denne Gang ej følger mig: en Græker
vil ikke hindre Perserindens Valfart
til hans tilbedte Guder. Polydorus
uvæbnet skal ledsage mig, og disse

Supplicans Hun viser paa sine Veninder.

Før Aften er' vi her igjen, og frydes
ved Persernes, ved Teribazus' Seire.

C

Teria

Teribazus,

som under hele foregaaende Replik har robet martrende Urs.
Hvad? o min Herskerinde! Teribazus
skal ikke meer ledsage Ariana?

Ariana.

Kun ikke denne Gang.

Teribazus.

Ha, Kongedatter!
saa sig din arme Træl, hvad var hans Brøde?

Ariana.

Slet ingen, ingen, ædle Ven!

Teribazus.

I Guder!

Kan Ariana saa neblade sig,
og spotte den, hun haardeligt forskyder?
Du veed, jeg kjender ingen større Rang,
end den, at tjene dig, og i dit Øje
at see din knap undfangne Lyst, og lyde;
og, ha! nu vil du styrte dig i Faret,
og Teribazus' Arm tør ej beskytte
den største Diamant i Diademet,
som Jordens store Konge bær! —

Ari:

Ariana.

Jeg aldrig,
nej, aldrig har jeg spottet dig, og aldrig
jeg fandt dertil Anledning: sig, naar saae du
vel Ariana spotte?

Teribazus.

Vel, saa lad mig
ledsage dig, bevogte dig!

Ariana.

Du kan ej,
ej denne Gang; jeg ingen Bøgt behøver.
Vær ubekymret for din — din Veninde!
Gid Sejer ile foran dig! Bliv ved
at ligne dig, vær stor, og viis, og mild,
vær Hyperanthes' Stolthed og hans Ven!
Vær Ariana's — Ven!

Teribazus.

Du vil da?

Ariana.

Edle!

jeg maa.

E 2

Teris

Teribazus

Knæler, og griber hendes Haand.

Saa lad mig end engang gjentage
min hebe Bøn: o! lad mig, lad mig, lad mig
ledsage dig! Du veed, jeg essker Kampen:
maaskee jeg kunde sanke stolte Laurbær
i Dagens nære Strid: jeg dem opofrer,
jeg dem vil flye paa Kessen for det Held,
at være rede til dit Børn, om Dyden
ej ene kunde værne for din Tryghed.
For sidste Gang, o store Kongedatter!
lad mig ledsage dig!

Ariana reiser ham.

For sidste Gang,
min Ven! du kan det ikke.

Teribazus. —

Brede Guder!
mit sidste Haab, min ene kjære Stolthed
skal negtes mig! Fyrstinde! ha, du knuser
en Slaves Sjel, som ej fortjener det.

Duet:

D u e t.

Teribazus.

Du stormer mod Færet
paa Græciens Heje.
Forblindet dit Øje
foragter min Arm;
fortryllet dit Øre
undslaaer sig at høre
den Træl, som advarer.

Ariana.

Min blødende Barn,
skal Guderne røre,
og Wiisdommens Raad
skal ende min Graad.

Teribazus.

Al! om du for silde
med Nag, o du Milde!
din Vandring fortrød;
al! om du nu finder
med blegnende Kinder

kun Skændsel og Død:
skal Persien græde,
og savne sin Glæde,
og føle sit Stød;
men du ej fornemme
den klagende Stemme.

Ariana.

Men naar jeg skal drage
med Glæde tilbage,
skal Persien skjønne
min vorende Fryd,
og Guder belønne
den smilende Dyd.

Zeribazus.

Gid snarligt du drage
med Glæde tilbage,
og Persien skjønne
din vorende Fryd,
og Guder belønne
den smilende Dyd!

Teo

Teribazus.

Ariana.

Gid snarligt du drage med Glæde tilbage,
og Persien skjønne din vorende Fryd,
og Guder belønne den smilende Dyd!

Jeg snarligt skal drage med Glæde tilbage,
og Persien skjønne min vorende Fryd,
og Guder belønne den smilende Dyd.

Ariana.

Ru følger mig, Veninder! Polydorus,
Iedsag os gennem Ota's mørke Stier!
Gid Guderne vor ædle Balfart signe!
Farvel til Aften, kjække Teribazus!
Held følge dig i Striden! Held og Sejer!

Niende Optrin.

Teribazus

alene. Han stirrer vilde efter Ariana.

Omsønst var da min Kamp! omsønst mit Haab,
at vogte den, som jeg tilbeder evig!
Ha! jeg har sejret over mig: jeg aldrig
! har sukket, naar hun hørte det; jeg aldrig
har

har søgt et eensomt Sted, og klaget Natten
min gruelige Dval, at Intet skulde
forraade, hvad jeg søl'de: Elskov! Elskov!
Dog drømte jeg, hun elsk'de mig. Jeg leed,
jeg quæl'des, jeg henryktes ved den Tanke!
Dunsonst er Alt: hun iler fra min Arm,
hun hører ej mit Raab om — hendes Fare.

Hvad vil jeg da? — Ha, Hjerte! har du haabet,
at eje den Fuldkomne? — Aldrig, aldrig!
Dg dog, hvor angstligt jager du, hvor haardt,
fordi hun ikke mærker paa min Tale,
for første Gang ej mærker den! —

Jeg Daare,
jeg Daare! jeg har smilt, og skjult min Elskov,
og haabet — hvad? — Den store Konges Søster—
og Teribazus? — Nej, jeg har ej haabet:
jeg fulgte Skjebnens Kald, og har ej vidst,
hvad Enden skulde blive. Nu, hvad er den?
At Ariana veed, hun er Fyrstinde,
og Teribazus Intet? — Det er Alt:
det har jeg vidst saa længe. Hvorfor staaer jeg
da her, og tumles om af mørke Tanker?
Hvad er vel nu mit Kald? At døe for Vren!

Aria.

U r i a.

Om dig vil jeg smaaligen lede,
du trestende Krigerens Død!

Du værner mod Himmelens Brede,
mod Skjebnens henglidende Stod.

Jeg modigt mit Landse skal svinge
mod Fiendernes revnende Skjold;
med Kraft jeg skal føre min Klinge,
og spotte med Hundreders Vold.

Min Rustning som Purpur skal gløde
af Faldnes udstænkedes Blod,
og Alting omkring mig skal bløde,
og Alting ophøje mit Mod.

Lilfidst jeg som Sejrer skal falde,
og Persien søve mig kalde,

og rejse Trophæ hvor jeg stred:

jeg roligt i Døden skal smile,

og under Trophæen mig hvile,

og glemme de Qualer, jeg leed.

Tiende Optrin.

En Troop persiske Krigere. Teribazus.

Kriegerne marschere tværs over Daggrunden af Ekuepladsen, og synge følgende

Chor.

Vi gaae til Kamp

med Heltetmod,

og elske Damp

af Fienders Blod.

Op, Krieger, op

med Glædeskriig!

Paa Slagnes Liig

er Vrens Top.

Teribazus

gaaer hen til dem.

Velkomne, Venner! og modtager mig,
som tørster efter Lod i Kampens Hæder!

Han stiller sig iblandt dem, og de gjentage marscherende
Choret.

Am

Andet Dptog.

Skuepladsen forestiller det Indvendige af et stort Tempel. Mellem Colonner sees paa Bæggene de ni Musers Billeder med deres Attributer. I Baggrunden staaer et Alter, hvorpaa et Kogelsøkar med Gløder i.

Første Optrin.

Melissa med en Lyra i Haanden, hvorpaa hun spiller, kommer ind, efterfulgt af ni Jomfruer, der ligesledes hver spiller paa sin Lyra. De ere alle klædte i hvid græs Dragt.

Melissa

stroer Kogelse paa Gløderne.

Det er vor Andagtsstunde: vi begynde
vor Sang til de guddommelige Søstre.

Hun og fire af Jomfruerne stille sig paa højre Side af
Alteret; de andre fem paa den venstre Side.

Sang.

S a n g.

J høje ni Guddommelige,
som smelte Støvet's Barm til Dyd,
mod Eder i Olympens Rige,
som stemme Guders Mand til Fryd,
skal andagtsfuld vor Lovsang stige,
og sprogløs Tak i Harpens Lyd.

Chor af Jomfruerne.

Befigener vore rene Læber,
og Sangen, som mod Eder stræber!
O! smiler naadigt Bifald til
vort ufuldkomne Strængespil!

Melissa.

Naar Lasten fræk med Tiggerstemme
ter fordre Dydens Purpurblod;
naar Skarer mat dens Bold fornemme,
og Riger bæve for dens Mod,
J byde den, sig selv at glemme,
J lære den at vorde god.

Chor

Chor af Jomfruerne.

J, som ved Strængelseg alene
kan tamme Løver, vække Stene,
o! gjører Lastens Scepter svagt
ved Eders blide Tryllemagt!

Melissa.

Naar Storme Dydens Elsker boje,
J rejse ham til Salighed;
naar Taaren gløder i hans Dje,
J lede den i Smile ned;
naar Lidenskabers Bolger støje,
J kysse kun, og Alt er Fred.

Chor af Jomfruerne.

O! signer altid paa vor Klode
den synkende, forgrædte Gode!
Han føle Glædens Tryllerie
ved Eders milde Harmonie!

Rittornellen afbrydes i det Øieblik, da Ariatta træder ind.

Att

Andet Optrin.

Ariana. De Forrige.

Ariana

til sine Veninder og Polydorus, hvilke netop sees, og
forblinde i Coulissen.

Nu bliver her, Veninder! Polydorus,
bliv her, imens jeg taler med Præstinden!
Ei! Melissa, som er gaaet Ariana et Par Skridt imøde.
Eilgiv en bange, dybt nedbøjet Fremmed,
som ydmygt nærmer sig, at hente Trost
hos Eders Guder.

Melissa.

Var velkommen, Skjønne!
Gid alle Guder smile til din Balfart!
Hvor er du fra? Hvad er dit Navn? Hvad vil du?

Ariana.

Jeg fødtes mellem Eders Fiender; Keres
er Pilegrimens Broder, Ariana
mit Navn.

Melissa.

Saa viid, du store Perserinde,
at Guder ej gjør' Forskiel mellem Folk,

og Dyden er dem allevegne kjær
fordi den overalt kun er den samme.

Ariana.

Det var mit Haab, og derfor kom jeg hid.

Melissa.

Vær da frimodig! Tal, og jeg skal svare.

Ariana.

Det fordundt hændte sig, at i Egypten
var fleer, end een Basal forboden nok
at rejse sig mod Persiens Behersker.

Men Chembes var blandt mægtige Basaller
den troeste: min Broder lovede mig
til Fyrstens Brud. Med Pomp jeg rejste did
at ægte ham. Vi kom. Men i et Oprør
var Chembes myrdet af sit eget Folk.

Mit Følge blev nedhugget; Røverhænder
berørte mig. En ung og ædel Perser
beskytted' mig med Lovemod, og bragte
mig hjem i Tryghed. Paa den hele Rejse
var al hans Tragten, al hans Tid kun den,
at takkes mig. Ved Morgensolens Hilsen,
ved Nattens blege Lys, hans store Dje
var heftet kun paa mig; med omme Hænder
han

han løfted' mig paa Bognen, tog mig ned,
og aldrig veeg et Skridt fra mig paa Vejen.
Hvor herligt svandt ej Tiden ved hans Tale!
Han lærte mig om Guder, han fremstill'de
mig Dydens Væsen i sin hele Blidhed;
han sagde: Det er sødt, at elske den,
den er sin egen Løn; og denne Løn
er saare stor. Præstinde! han er viis,
oplært af Perseres og Græfers Vise.
Jeg — Edle, spot mig ej! — jeg elsk'de ham.

Melissa.

At elske reent er ej uædelt.

Ariana.

Ne!

men mon han elsker mig igjen? Den Gang,
han atter kom fra Striden, skjon, som Solen,
naar den har kysset Matten bort, da blev han
min første Bogter; overalt ledsager
hans Dje og hans Arm mit Hjert; endnu
min Baretægt er al hans Tid. Med Lyss,
med Fyrighed han tjener mig; men altid
er han ærbødig, fars.

Me,

Melissa.

Saaledes er
den sande Kjærlighed.

Ariana.

Men aldrig, aldrig
undslipper kun et Suk hans Barm; hans Dje,
selv naar det stirrer ømt paa mig, ej glindser
af en, kun af en flygtig Elskovs-Taare.
Ej heller er han tankesud, tungsindig,
og søger Eensomhed. Han teer sig munter,
og synes ej at fremte Rolighed,
men at besidde den.

Melissa.

Maaskee han elsker
en Anden lykkelig.

Ariana.

Nej, ikke heller:
o! da var alt mit Haab udslukt. Han synes
kun at tilbede mig; men ej, at elske.

Melissa.

Han veed, du er hans Konges Søster.

D

Aris

Ariana.

Ja,

det veed han; men mon han ej veed tillige,
at Ariana skatter Sjælens Storhed
langt meer, end Guds selens? Jeg ofte, ofte
har røbet ham, ifald han vilde see det,
at Dyden vejer mig langt meer, end Sceptret.

Melissa.

Maaſtee han frygter for din Broders Grumhed.

Ariana.

Han veed, min Broder elsker mig, og ejer
jo Verden meer, end halv: et Kongerige
til Brudegave var kun Lidt for Xerxes.
Kun eengang, kun i Dag, han syntes rørt
af Elskovs Ild, dengang han hørte, jeg
drog hid at hente Trøst — for det, som ej
min Læbe, men dog tit mit Dje sagde.
Han vilde vogte mig for Dejens Farer,
og følge mig herhid; jeg bød ham blive.
Da knæl'de han for første Gang, og greb
som Lue paa min Haand, og sukke'd' næsten.
Og Mørke paa hans Pande stod; forvirret
var Heltens Djekast, og stærk hans Røst;

han

han skælved', da jeg rejste ham; og vildt
han stirred' efter mig, dengang jeg sagde
ham ømt: Farvel til Aften! — Nu, saa sig mig,
hvad Guder lære dig! Stig, tør jeg haabe,
at Teribazus elsker Ariana?
Uvished qvæler mig langt meer, end Døden.

Melissa.

I dette Tempel findes ej Drakel;
men gammel Dmgang med de ni Gudinder
har vant mit Dje til at skue grandt,
og lært mig gavnligt Raad. Ej nogen Guddom,
men kun Melissa taler nu med dig:
Bed Jovis høje Døtre, som jeg tjener!
jeg troer, at du tør haabe.

Ariana.

Men hvorledes
skal jeg udforske Teribazus' Hjerte?
Hvo skal aflukke ham det Ord: Jeg elsker?

Melissa.

Han er jo ædel: ædel Mand fortjener
uvanlig stor Behandling: Kongesøster!
nedbøj dig til din Træl! Tiltal ham saa:

D 2

"Jeg

"Jeg seer din Omhed, jeg gjengjælder den:
"bliv Kerpes' Svoger, Ariana's Herre!"

Ariana.

Hvorledes? Jeg?

Melissa.

Blufærdighed er Dyd,
der sommer dig, der pryder alle Qvinder;
men i saa sjeldent Fald maa handles sjeldent.
Naar han er den, jeg troer, da vil han aldrig
anraabe dig om Elskov. Dette Middel
kan ene skaffe Visshed om hans Onske.
Af Egennytte vil han ikke vælge
dig til sin Brud: vær stor, som han, og tal!

Ariana.

Vel! jeg skal tale; men ifald han ikke
vil elske mig? —

Pause.

Melissa

meget højtideligt.

Bed alle ni Gudinder,
og ved Olympens Tordner! du tør haabe.

Ariana.

Du Vise byder det; jeg — jeg vil haabe!

Aria.

A r i a.

O! det er saa sødt at haabe: —
Slavebul af Millioner,
gyldne, diamantne Kroner
og de Skatte, Ganges gav,
er mod Haabet knap en Draabe
mod det store Verdens Hav.

Mod mit Held jeg frem skal ile,
see det mig imøde smile,
og til Verden skal jeg raabe:
Jeg vil haabe! Jeg vil haabe!

Hvor tryller Haabet mig! Din Guddomsstemme,
Præstinde! har fremkaldt det. Længe, længe
det fly'de fra min Barm. Modtag min Tak!
Mit sidste Suk i den Tilbedtes Arme
skal takke dig. Jeg iler nu, at yde
den Dydige sin Ret; jeg snart skal finde
min Ven, og sige ham, at Ariana
er hans, for evig hans; han skal annamme
mig

min Læbes bløe Bekjendelse med Dmhed,
om han end ej vil eje mig.

Meliffa.

Det vil han.

Held følge dig, du fromme Perferinde!
Gid ingen Taare væde dine Beje!

Ariana bøjer sig dybt, og gaaer.

Tredie Optrin.

Meliffa og de ni Jomfruer.

Meliffa.

Et Kam er Ulvens Slægt. Hvor skjon, hvor ædel,
hvor yndefuld er ej Tyrannens Søster!

Sad hun og hendes Ven paa Perferthronen,
da skaan'des Sparta's dyre Blod, og Enters
og Faderløses mange, mange Taarer.

Nu, lad os ende vor begyndte Sang!

I høje ni Guddommelige,

som tæmme Last, og signe Dyd!

udbreder Eders milde Rige

til hele Jordens Held og Fryd!

Gid overalt jer Lovsang stige

i stille listlig Glædeslyd!

Chor

Chor af Jomfruerne.

Gid aldrig kjæle Lyfter mange
forsørikk Ild blandt Eders Strænge!

De gjøre Livets Nyden sød,
men aldrig, aldrig Sjelen blød!

De gaae alle ud, spiuende hver paa sin Lyra.

Fjerde Optrin.

Walpladsen; i Baggrunden Grækernes Lejr.

Teribazus

alene.

Al! Dagens Kamp er endt, og mangen Perser,
og mangen Græker ofredes til Døden;

og svar og stor var Striden; men — jeg lever!

Jeg søgte Vrens Død, men fandt den ikke.

Hvad nytter Sejrens Roes, hvoraf jeg damper?

O Hjerter, Hjerter, piinte, qualte Hjerter,

hold op at trygle Haabet om et Smil,

et troløst Smil, som ikkun smigrer Livet!

Hvad, om jeg knælende nedkaster mig

for Ariana's Fod, og aabenbarer

min Elskov, og afbetler hende Medynk?

Elendige! mon du kan have dig

til

til Solens Bane? kan du mægtig dele
den Glands, som overstraalet Himmelen?
Lor du fremstille dig, som store Fyrsters
Medbejler? som den stolte Xerxes' Svoger?
Hun maatte stode Teribazus bort;
landflygtig, eensom maatte han bortsfukke
sin mørke Kest af Liv, naar ej hans Dje
draf mere Lys af Ariana's Smil!
Dg om — I Guder — om det end var muligt,
hun kunde trodse Stand og Kjon, og sige:
"Jeg elsker Teribazus" — Døden sank da
fra Jordens strænge, mægtige Behersker
tungt ned paa den Tilbedtes ædle Hoved,
og som et Marmorfeld paa mig: da, da
var Døden Dval, om muligt, meer, end Elskov.

A r i a.

O Død! velkommen skal du være,
mit Haab, min Fryd, min Løn, min Tre,
naar Hjertet ej anklager mig.
Naar venligt du har lukt mit Dje,
skal jeg forglemme sunden Noje,
og idelt Held omsmile dig;

men,

men, o! neddrog jeg Hevnens Buede,
paa den, jeg evig skal tilbede,
hvor blev du da forskrækkelig!

Efter en mørk Pause seer han sig vilde omkring, og bliver
en døende Perser vaer nær ved de græsse Telte.

Hvad? ligger ej en Perser der, og bløder?

Han nærmer sig, og kjender ham.

Ha! det er Ariamnes, min forladte,
min fordum tapre, min trofaste Ven!

Ej skal dit Liig til Haan af Sejerherren
opdynges mellem Grækernes Trophæer.

Han bærer ham bort.

Hvil sødt, min Ven, langt, langt fra Livets
Taarer!

Femte Optrin.

Teribazus. Diophantus og nogle flere græ-
ske Krigere komme frem i Baggrunden, og gribe
til Vaaben.

Diophantus

springer frem imod Teribazus.

Forovne Perser! du tør komme her,
og røve Grækens Bytte? Frem, til Kamp!
Jeg vældigt skal aftvette denne Haan
i eddret Perser-Blod.

Teris

Teribazus

lægger den døende Perser varigt ind imellem de forreste
Coulisser.

Her staaer jeg, Græker!

Han var min Ven: jeg værner om hans Liig.
De kæmpe; ved Slutningen af Choret falder Diophantus
død til Jorden.

Chor af græske Krigere.

Vi stadigt gaae mod Fienders Bold
paa Heltebanen frem:
i senet Arm til Dødens Told
vor Landse vier dem.

Som Klippen skal hver Græker staae
med Guders Mod i Sjæl,
og, mens hans Liv bortrinder, staae
den usle Perser = Træl.

Gid hver en Boldsmand i sin Skam
nedstyrte feig og mat!
Gid Døden overskygge ham
med evig, evig Nat!

Gid

Gid Sejer følge hver den Mand,
der slaaer for Dydens Ret!
Hans Navn skal fylde Fædres Land,
og Jorden ære det.

Vi stadigt gaae mod Fienders Vold
paa Heltebanen frem:
i senet Arm til Dødens Told
vor Landse vier dem.

Teribazus

betrægter sin døde Fiende.

Jeg fældte dig! Din skønne Rustning røber,
du var en Græker af ophøjet Rang.
Maaskee jeg fra dit Uheld end skal hente
en mere herlig Glands. Hvad, dersom Skjebnen
vil flette mig end flere Hæderskrands
ved Offere, som ligne dig? Hvo veed,
om ikke hun vil smile til min Sejer? —
Dog, flye mig, flye, forfængelige Tanke!
Alt skuer jeg den modige Monarch
opsvulmet højt af Hevn imod den Skjønne.
Forsvind, du tomme Haab! Ak! alt for længe
har

har dette Hjerte kæmpet mat mod Dvaler.
 See, jeg i disse Øjeblikke sætter
 min Fod ved Dødens Rand, indbudt af Vren
 og af Fortvivlelsen, til skjæk at træde
 for evig over Grændsen. Ikke meer
 skal Teribazus vende sine Skridt
 tilbage. Her hans Skjebner skal fuldendes.
 Oprørte Bryst, saa bank ej meer! Vær rolig,
 roløse Tanke! See, jeg nærmer mig
 en Fred, som ingen Evighed skal bryde.

Sjette Optrin.

Førrige. Dithyrambus

kommer ud af de græske Telte, og stiller sig til Strid.

Dithyrambus.

O Perser! hvorfor bryder du den Stilstand,
 som selv din Konges Broder bød? Du røver
 vort Bytte først, og derpaa sælger den,
 som værner om vor Ret. Vel er du tapper,
 vel seer du ædel ud; men — er det ædelt?
 Forsvar dig! Jeg skal hevne den, du dræbte.

Teribazus.

Er du den ubestredne Helt, som nys
 jog Skrak og Død i vore Legioner?

Ja,

Ja, Mærket paa dit Skjold forraader dig.
Det næsten er en Daarlighed, at prøve
din Styrke; dog jeg takker dig, o Kriger!
at du har holdt det værdigt nok, at møde
mig Enkelte. Min Tanke vendes mindre
paa Haab om Sejr, end paa din sjeldne
Manddoms
Beundring. Løst troster det mit Hjerte:
at falde for din Arm er ikke Skændsel.

Dithyrambus.

Af al den Roes, der strømmer fra din Læbe,
jeg Intet kan tilegne mig: min Stolthed
er ene den, at jeg tør nærme mig
den Helt, som hidtil er uovervunden.
Har hver en Græker ikke nys udmærket
dit blanke Staal? Af Ostens første Helte
har ingen viist sig Lige til din Vælde.
Men sig, hvorledes kommer det, din Rustning
er dannet, som den græske? Ingen Perser
har Hjelm, som du, saa langt et Spyd, saa vegtigt
og stærkt et Skjold. Ak! om du er en Flygtning,
som Dyd og Frihed rovedes, om du
er bleven nedrig Slave hos Tyrannen,

da ynker jeg dit Hestemod, som hverken
fortjener Menneffers Beundring, eller
eller de høje Guders Løn.

Teribazus suckende.

Jeg er en Fremmed
for Grækenland, en Kammers Søn, som du
ej kjender, som i dette Øjeblik
fortovlet, knuset besler kun til Døden.
Dog ikke paa uædel Wiis, men for,
i det jeg ender alle mine Qualer,
at rejse højt mit Navn af Dødens Mørke.

Dithyrambus.

Jeg seer paa dig, og jeg begræder dig.
En Værdighed, som Dyden ejer ene,
en stadig Aand, som skinner paa din Pande,
skjønt Sorgen spredter Skygger for dit Øje,
har Ret til min Erbødighed. Hvori
din Lykkes Grumhed end bestaaer, saa vækker
den Vennens rene Medynk i mit Bryst.
Hvi tvinger du min Arm, som er uvillig
at stride mod dig? Hvorfor understøtter
din Magt din lave Herres Herskelyst,
skjønt han Dyd og Freds og Friheds Fiende?

Teri-

Teribazus.

Jeg soor ham Tro; og har jeg ikke sagt dig,
jeg bejler kun til Døden?

Dithyrambus.

Vel, men fri
for Fjendskab eller Bitterhed jeg løfter
mit Spyd imod dig. Sejer er alene
min Fordring. Gid de milde Guder skaane
dit Liv til mere lykkelige Dage!

De kæmpe medens det følgende Chor songes. Striden er
længe tvivlsom. Dithyrambus's Landse bræktes; strax
kaster Teribazus sin, og begge drage de Sværdene, hugge
og bøde for sig. Tilsløst vender Teribazus sit Skjold
uforsigtigt til Siden, og Dithyrambus støder sin Klins
ge i den blottede Side.

Chor af Krigerne.

Drag, kjække Helt i Ledingsfærd,
og løft dit blanke Spyd!

Hug modigt ind med hvasse Sværd
paa den, som haaner Dyd!

Vær Dødens Arm, forfærdelig
for alle dem, som true dig!

Bhd

Vyd Skændsel dække dem, som tye
før visse Sejer hjem!

Vyd Nag forfølge dem, som flye!

Vyd Landet straffe dem!

Lad Støtter hædre hver, som stod,
og faldt i sit udtømte Blod!

Hør, store Fædres Arnested,
hør, Børns og Mages Røst,
hør, Alt indaander Tapperhed
i Kampens varme Bryst!

Hør, vældigt, helligt er dit Kald:
saa lyd det, elsk det til dit Fald!

Vyd Trods til hver, som over Vold
imod dit Fødeland!

bed findigt med dit haarde Skjold,
og staae, som øvet Mand!

End brister det, udstræk din Arm,
og træd paa Skarer i din Harm!

Dg naar du da som Sejersmand
ophænger blodigt Sværd,
da jubler højt dit frelste Land
i Hymner om dit Værd;
end sildig Slægt vil bryste sig,
saa tit den troer, at ligne dig.

Teribazus faldet.

Dithyrambus.

Du faldt, du Kjekke! — Ha! for dyrt min Sejer
er kjøbt, dens Glands er mørk.

Han træder tungsindigen noget tilbage, da Hyperanthes
kommer, bliver saa staaende, og læner sig paa sit
Ejskjold.

Syvende Optrin.

Hyperanthes ilende. De Forrige.

Hyperanthes.

Ha, grumme Guder!

saa kom jeg da for silde. Teribazus,
ak! Teribazus — ak, min Ven!

E

Teris

Zeribazus.

Min Ven!
min Hyperanthes! . . . hør min Røst i Døden
kundgjøre dig, hvad aldrig den har røbet . . .
og aldrig skulde røbet — hør, og hør mig!
Jeg . . . jeg . . . jeg elskede . . . din ædle Søster.

Hyperanthes.

Du — Ariana? Guder!

Zeribazus.

Jeg . . . jeg elskede
min Vens, min Konges Søster . . . uden Haab
jeg elskede hende. Derfor har jeg søgt
den . . . ærefulde Død, . . . som jeg har fundet.
Tak, . . . tak den græske Helt, som sældte mig! . . .

Hyperanthes.

Ha! jeg skal hevne dig! Ha! han skal styrte
som Kjeldets Ceder for en Storm. Herfrem,
herfrem, du Bøddel! Straffen bier dig.

Dichyrambus nærmer sig, og seer medlidende på
Hyperanthes.

Zeribazus.

Bed alle Guder, ved dit . . . smme Venskab
besvær jeg dig, . . . løst aldrig Spyd mod ham! . . .

Bed

Bed dette Blod, som strømmer af min Side, ...
besvær jeg dig, løst ... aldrig Epyd mod ham! ..
Han vilde skaane; men jeg ikke vilde
for skaanes ... tak ham! ... han har ofret mig
paa Verens Alter ... see ... et blodigt Offer,
i Døden Ari ... ana værd ... Jeg blegner
i Fædrelandets Paasyn uden Anger ...
Farvel, min Ven! ... min .. Nænde sty'r .. mit Dje
kan ikke længer see dig .. Døden trykker
det sammen .. Siig den .. den Guddommelige ..
siig Ariana ... nej ... nej ... siig dog ikke ...
siig ... at ... at jeg ... ak! Ariana!

Han dæer.

Hyperanthes.

O store Horomazes! Han er død!

Pause.

Ak, Teribazus! ak, min Ven! min Ven!
hvad Guddom har tillukt din Varm, og fyldt den
med Mistro mod din Ven, din Hyperanthes?
Ak! hvorfor saae jeg ikke selv din Elskov?

A r i a.

For evig skal mit Dje græde,
og dette Hjerte kvæle sig:

al Teribazus! al min Glæde,
mit sidste Haab er dræbt med dig.
Ej skal din vise Røst advare
din Ven mod hvert usikkert Fjed;
ej skal din milde Dyd opklare
hans mørke Timers Eensomhed.
Omsonst jeg klager mod det Høje,
og ødler med min Taareflod:
ha! Døden throner paa dit Dje,
og Livet stærkner i dit Blod.
Forgjeves skal jeg Jorden spørge:
Hvor er en Helt, en Mand, som du?
Den stum, som Nat, skal see mig sørge,
og komme dig med Qual ihu.
Ak! alt for silde nu jeg skuer
hvad dine Læber dulgte mig:
ha! hvi betvang du Hjertets Luer?
Hun maatte — maatte elsket dig!

Dithyrambus.

Din Sorg er billig: jeg, hvis Arm har fældet
din ædle Ven, jeg sørger med.

Hyperanthes.

Ha! tie,
du Morder, at jeg ej skal hæve Spydet
imod dit grumme Hoved! Ak! han bad mig
at skaane dig.

Dithyrambus.

Jeg beder ej om Skaansel,
og skulde straffe den, som lod sig mærke,
han vilde skaane mig; men jeg er Græker:
jeg ikkun seer din Smerte, som jeg ærer,
og ej din Haan. Jeg selv veemodigt mindes,
at jeg blev tvungen til at dræbe den,
som sikkert var den Edleste, den Bedste
blandt Keryes' hele Trælleskaf, og større,
langt større, selv end Keryes, som han tjente.

Hyperanthes

Nirrende paa Liget, og uden at have hørt paa det Sidste.
Ak Teribazus! ædle Teribazus!
min dræbte Ven! i Døden først min Broder!
Ak, Teribazus! ak! , , ,

De

Dithyrambus.

See, hiffet komme
de skjøne Perserinder ned af Ota;
du kjender disse Pilegrime?

Hyperanthes.

Guder!

Hvad skal jeg nu? Hvad, om hun elsker ham? —
Han gaar i smertelig Etilling frem paa Skuepladsen; Di-
thyrambus og øvrige græske Krigere gaae ind i deres
Telte.

Ottende Optrin.

Ariana. Chariste. Euphonia. Eyllane.

Polhdorus. Hyperanthes.

Teribazus's Lig ligger saaledes, at Ariana ikke seer det.

Ariana

Kommer ind foran paa Skuepladsen fra samme Side, som
de græske Telte staae i Baggrunden.

Nej, nej, Veninder! denne Vandring ikke
kan trette mig. Mit Haab bevinger den,
og gjør den let. O! snart jeg skal omarme
min Ven.

Eyllane.

Sid Haabet ikke skuffe dig!

Aris

Ariana.

Hvortil den mørke Tanke nu? Melissa
jo bød mig haabe, svor ved sine Guder,
jeg torde det.

Hyperanthes.

Held vorde dig, min Søster!
og Held dit ædle Følge!

Ariana.

Hyperanthes!
du her? Er Sejren din?

Hyperanthes.

Den er ej afgjort
endnu. Vor Kamp var heed: jeg bød den hvile,
at Folket maatte sanke nye Kræfter;
thi Blod har strømmet, som en vældig Pladsregn,
ak! kostbart, kostbart Blod.

Ariana.

Dit Hje mørknes
af Kummer, Hyperanthes! Naar var du
vel modløs før i Striden? Kjek, min Broder!
Vi sejre vist.

Hy

Hyperanthes.

Jeg troer det selv; men om
vi sejre nok saa skjönt, hvad kan erstatte
det ædle Blod, som strømmer over Jorden?
Den største Helt er ofte den, som falder.

Ariana.

Misund ham ej sin Laurbærfrands! Hvo ender
vel Livet mere skjönt, end den, som aander
det ud for Pligt og Dyd? Hans Minde lever,
og det er Meer, end Livet uden Hæder.

Hyperanthes.

Men om en Ven kun ejer ham alene?
Men om en Børneskare mister Fader?
Men om en Brud, kun idel, idel Elskov,
forgjebes løfter det forgrædte Dje
mod Himlen op, og beder om sin tabte,
sin faldne Ven, med uafbrudte Sukke? —
Siig, aabnes da hans Dje meer? Hun vridet
sin sundne Haand, hun tømmer Graadens Kilde,
og kryber blegnet ned i Dødens Bolig.

Ariana.

Din Aand er alt for mørk; flye disse Tanker,
som ængste dig!

Hj.

Hyperanthes.

Og du — jeg ej begriber
den Fryd, som klarlig tindrer i dit Øje.
Har Græfernes Præstinde trøstet dig?

Ariana.

Ja, hun har lært mig Haabets Saligheder;
jeg alt i Tanken nyder halv den Lykke,
den store Lod, som venter Ariana.

Hyperanthes.

Og den skal være?

Ariana.

O min ædle Broder!
for dig vil jeg udfolde Søsterhertet.
Du vil ej dømme det med sneber Fordom.
Jeg elsker; længe, længe har jeg elsket,
og neppe tordet haabe. Tung Uvished
har bøjet dette Hoved ned, og stjaalet
hver Rose bort af mine blege Kinder.
Ak! nær fortvivlet gif jeg til Melissa,
at hente Raad; og, Held mig! hun besvor,
at Teribazus elsker Ariana.

Hyperanthes farer sammen.

Hvad? Hvem? Har jeg forstaaet dig? Teribazus?

Aria

Ariana.

Ja, Teribazus.

Hyperanthes.

Guder! = = =

Ariana.

Hvad? maaskee han
ej staaer dig an fordi han ej er baaren
af Fyrster? — Ha, du ogsaa! Hyperanthes,
du ogsaa! — Men jeg skal, Trods dig og Keryes,
jeg skal til Døden elske ham; jeg selv
skal sige ham: "Jeg elsker dig," og flye
med ham til Jordens sidste, mørke Grundse,
og finde Lys og Fryd i Heltens Arme.

Hyperanthes.

O! du misgjender mig. Mit Hjerter bløder
ved Tabet af en Ven: jeg derfor ikke
kan fatte ret din Fryd, ej dele den.

Ariana

omarmet ham.

Tilgiv mig — ah! jeg kjender dig — tilgiv
et Hjerter, som kun Elskov har forvirret!
O Broder, Broder! had mig ej, tilgiv mig!
See, jeg skal lide med dig; jeg skal græde

ved

ved Tabet af din faldne Ven; men jeg
skal ogsaa trøste dig: han skal erstattes.

D u e t.

Hyperanthes.

O! hvad kan, hvad kan erstatte
Tabet af en mistet Ven?
Guders Rang og Jordens Skatte
kan ej give ham igjen.

Ariana.

Stil din Taare! Haabet smiler,
rigt det smiler ned til mig:
sødt i Fred din Tabte hviler:
jeg en Ven skal skjenke dig.

Hyperanthes.

Haabet skjuler sig i Kummer;
aldrig meer det smile vil:
evig ubegreben Slummer
dækker nu hans Dje til.

Ari-

Ariana.

Dyden lever.

Hyperanthes.

Al! den sukker!

Ariana.

Men den rejses.

Hyperanthes.

Aldrig meer!

Ha! min Ven sit Dje sukker!

Ariana.

Haabet hans Erstatning seer.

Hyperanthes.

Ariana.

D! hvad kan, hvad	Teribazus skal erstatte
kan erstatte	Tabet af din faldne
Tabet af en mistet	Ben:
Ben?	Meer, end hele Jor-
Guders Rang og Jor-	dens Skatte
dens Skatte	skal han give dig
kan ej give ham igjen.	igjen.

Ari-

Ariana.

O! troe mig, Broder! Teribazus skal
erstatte hver, som du har tabt, og hver,
som du endnu kan tabe.

Hyperanthes.

Aldrig! aldrig!

Ariana.

Hvem er da den Begrædte?

Hyperanthes

vriber vaandefuld sine Hænder, og seer til Eiden.

Høje Guder!

Ariana.

Ah!

i det hun bliver Teribazus's Liig vaer, styrter hen over
det, og falder i Usinagt.

Cyllane.

Guder! Guder! ... Kom, Euphonia!
Chariste, kom! Vi vil hembære hende
i Teltet.

Hyperanthes.

Skaaner hende dog, I Guder!

Polydorus.

Skaan hende, store Zeus!

Ari-

Ariana,

som vaagner i det, de ville bære hende bort, gjør ogsaa
Modstand.

Ha! . . . lad mig . . . lad mig
kun ligge her . . . her paa hans Liig, og vente
paa Døden der . . . og savne ham — i Døden!
Hvad vil J? Lad mig.. lad mig blive hos ham!

Chariste, Euphonia og Eullane understøtte hende og føre
hende bort. Hyperanthes og Polydorus følge dem.

Gre

Tredie Optog.

Det er Nat. Skuepladsen, som halvt oplyses af Leters
 ner paa Teltene, er forresten den samme, som i før-
 ste Optog.

Første Optrin.

Ariana ligger i urolig Slummer i sit Telt. Hype-
 ranthes.

Hyperanthes

Kommer tungfærdig ind i Baggrunden af Skuepladsen.

A r i a.

Livet blunder, al Naturen tier;
 grumme Basters følesløse Daad,
 milde Dyders bitterlige Graad,
 Krigens Brøl, og Lunds Melodier:

III

Intet skues, Intet høres nu.
Paa den Glades Dje Sønnen hviler,
Skuffet af en yndig Drom han smiler;
Nat! den halve Jord indhyller du:
Altting nyder dine Øjeblikke,
ah! kun Hjertets Pine sumrer ikke.
Ak! Ariana vilde trøste mig,
og er nu selv saa trøstesløs, den Arme!
D! maatte hun dog hvile sødt, og hente
i Sønnen Kraft, at bære sine Dvaler!
Hvor længe skal det vare? Ha! hvor ofte
skal Solen sprede Straaler over Jorden,
for den ej meer bestraaler hendes Afsyn?
Hun vil hensvinde, som en listig Rose,
naar Stormen brød dens Stilk, naar Middags-
heden
fortærede dens Levesaft. Ak! hvorfor
har Teribazus dulgt den rene Lue,
der tændte saa hans Lyst, at søge Døden?
Uforfælsigt er Skjebnens Raad, og svar,
og saare svar dens Haand. Mit Hjerte bæver
ved dette Stød: det er for stort — for stort!
Ari

Ariana.

Ha! hvorfor skal jeg ligge her, og vente
forgjeves efter Sønnen, som om den
ej fly'de hjer, som lider? Hvorfor var
min Afmagt ikke Døden? Store Guder!
hvad har jeg da forbrudt? hvi skal jeg knuses?
Han er ej meer! Han er ej meer, den Edle,
som ene gjorde Livet kjært for mig!
Han er ej meer! Ha! jeg har seet ham bløde,
men, af! hans Liv forlod ham, før jeg kunde
bekfende ham min Elskov og min Smerte.
O Guder! Guder han er ikke meer!

Hun rejser sig, og gaaer ud af Teltet.

Hyperanthes.

O Søster! fat dig: alt for tung og voldsom
er Smerten i dit Bryst; en anden Afmagt,
og, af! en længer Afmagt let kan følge
paa den, du nyligt vaagned' af.

Ariana.

Ja, Døden:

den er en længer Afmagt; den er ene
mit Haab: o! hvor velkommen skal den være!
I Skyggers Land maastee vil Teribazus

I

gjen-

gjenkjende mig, og naar han da fornemmer,
hvi jeg saa tidligt seer ham der, maaskee
— o søde Haab! — maaskee han da vil elske
min Skygge!.. Ha! det er saa mørkt i Graven!
Ha! vidste jeg, hvordan man der kan elske!

A r i a.

Vel var det sødt, at hvile rolig
i Dødens tavse, stærke Boligs
vel var det saligt, ej at vækkes,
og ej ved rædsom Drom at skrækkes
af evigt, uforstyrret Blund:
Hvor glad, hvor villig skal jeg stige
ned i det ubekjendte Rige,
og signe Livets Afskedsstund!
Ej Tab af Purpur mig skal nage,
ej Benners Taare ryste mig:
Bee den, som ønsker sig tilbage!
Den ønsker sig
ulykkelig.

Men

Men du, som hersker allevegne
med Guddoms Magt i Livets Egne,
men Elskov, Elskov! om du lever der:
da skulde jeg med Brudeglæde
mod Dødens Dffer. Alter træde:
til Evigheder blev hver Stund mig her,
og Døden, o! hvor kjær, hvor kjær!

Men om Melissa havde skuffet mig,
om han ej elsk'de mig! Hvor mørkt, hvor øde,
hvor gyseligt var da mit Skyggeliv!

Da, da var evig Svøn mig en Velgjerning.

Hyperanthes.

O! qvæl dig ikke saa! Han sikkert vil
tilbede dig, ifald han kan, i Graven.
Hans Elskov tvang ham til at søge Døden,
og, ak! han fandt den alt for snart.

Ariana.

Hvorledes?

du vidste da, han elsk'de mig, og vilde,
og kunde tie, grumme, grumme Tager!
Du var ej Ariana's Broder!

F 2

H 2

Hyperanthes.

Søster!

Endnu da vil, endnu du kan fordømme
mig uforhørt! . . .

Ariana.

Tilstaae mig, maa jeg ikke?
dog, drøb mig, tal!

Hyperanthes.

Jeg omted' ej hans Elskov.

Da han i Gaar blev mattet ud af Kampen
med Grækeren, da hasted' jeg min Ven
til Hjelp; men, ha! jeg kom ej før han faldt.
I Dødens sidste, brudte Gispem tal'de
han om sin Elskov første Gang, og svor,
han aldrig havde robet den, om Livet
var skjenket ham: hans Røst blev tyk og mat,
hans sidste Lyd var Ari . . . Ariana!

Ariana *heftigt.*

O Salighed! o Bished! Hyperanthes,
nu skal jeg snart ej lide meer: han navn'de
mit Navn i Døden: o! han elsk'de mig!
Saa var Melissa's Ord ej Lant! I Guder!
jeg takker Eder. Teribazus elsk'de,

han

han elskede mig! Lykkelig, o! Lykkelig
er Ariana nu: han elskede mig!

Hans sidste Lyd var Navnet Ariana!

Men, men, hvor er han? Hvorfor rev du mig
bort fra ham? O! var det ej grumt, min Broder?

Hyperanthes.

Ha! mindes du da ikke, han er død?

Ariana.

Jeg mindes det; men du har sagt, han elskede
din Søster: hun vil eje ham. Selv død,
han dog skal være min: min, min for evig!
Ja, han skal vorde det!

Hun raaber ind i Teltet.

Kom, Polydorus!

Euphonia, Chariste og Cyllane,

o! kommer snart!

Andet Optrin.

Polydorus. Chariste. Euphonia. Cyllane.

De Forrige.

Ariana.

Tilgiver, jeg forstyrrer

den søde Hvile, som I silde fik!

Eengang endnu ledsager mig!

Pol

Polydorus.

Eengang

og altid!

Chariste, Euphonia og Eyllane.

Altid!

Hyperanthes.

Hvor? hvad vil du?

Ariana.

Hen til den grimme Balplads. O Beninder!
han elsk'ede mig, han nævn'de mig i Døden,
og jeg er lykkelig! Jeg skal bevæge
den store Sparterkonge til at skjenke
mig Teribazus' Liig.

Chariste.

Ligiv min Bon:

forlang det ej! Han hviler nu. Hvortil
kan Liget nytte dig? Det vil forstørre
din Sorg, det vil nedsænke dig før Tiden
i skummel Grav, og koste Persertaarer.

Ariana.

Jeg sørger ikke meer: han elsk'ede mig!
Og jeg vil eje ham og døe!

Hj.

Hyperanthes.

Ha, Søster!

Du — du vil dræbe dig? — Ved alle Guder ==

Ariana

befinder sig.

Jeg — nej; jeg — jeg vil købe kostbar Salve,
og vogte ham for Ormes Graadighed;

Saa skal han altid, altid være hos mig,
indtil jeg sæbner ham i Skyggers Lunde.

Men hør mig, Hyperanthes! Polydorus,
giv Agt! Ved Mithra's Fader kræver jeg,

at hvile tet ved ham i samme Grav.

Besværges mig det Løfte!

Hyperanthes.

Jeg besværges det.

Polydorus.

Og jeg.

Ariana.

Saa lad os vandre da til Pladsen!

Hyperanthes.

Sov dog til Morgensstunden!

Ari.

Ariana.

Denne Nat
er mere lys, end hver en gylden Morgen,
som jeg har skuet; thi han elsk'ede mig!
Min Kjærlighed, min Glæde skal fremlede
min Gud paa mørkest Vej.

Hyperanthes.

Vel, jeg ledsager
dig med.

Ariana.

Det kan du ikke. Polydorus
er vaabenløs, og vi er' svage Qvinder:
os ville Grækerne tilståede det,
men ikke dig.

Hyperanthes.

Af!

Ariana.

Kolig, Hyperanthes!
Jeg kom uskadt til Vra's Tempel, kom
uskadt tilbage: jeg er uden Fære.
Nu, kommer da!

Hyperanthes holder paa hende.

Af! Søster, om du

Ari-

Ariana river sig løs.

Slip mig,
du fromme Broder!

Hyperanthes.

Søster, Søster! om du
ej mere kom tilbage.

Ariana.

Teribazus
og jeg skal komme.

Hyperanthes.

Haromazes signe
din Vandring! — Ak!

De gaar.

Tredie Optrin.

Hyperanthes alene.

Jeg gyser for den Vandring.
Forvirret tal'de hun om kostbar Salve,
men stærkt om samme Grav, som Teribazus.
O mørke, tifold mørke Nat! — Hvorledes
skal jeg henbringe den til Ariana
er her igjen? Ak! gid hun var her alt!

Arioso.

A r i o s o.

Qual, som slider
i min Barm! —

Ha! min Taare strider
mat mod Sjøebuens Harm:
idel Skræk bebuder

Broderhjertet mig —
store Guder!

om hun dræber sig!

Han gaaer ud af Stuepladsen, som derpaa forvandles til Grækernes Lejr, der, ligesom Persernes, er behængt med Laterner. Paa høire Side sees ede Klipper, og der foran Leonidas's Telt; i Baggrunden en høj Muur, hvorpaa Agis har Vagt. Paa Muren er en dobbelt Port, hvilken Agis siden aabner.

Fjerde Optrin.

Agis

alene. Tet ved ham brænder en Fakkell.

Nu sove Sparta's Heste, Striden hviler,
men den var tung og kostbar. See, hvor Matten
er mørk, hvor tykke Skyer slæbe sig
ad Himlen hen, og hulle hver en Stjerne

i Sø-

i Sorgeslor. O! det er Damp af Blod,
af Helteblod, som danner disse Skyer.
Det er en Offerdamp til vrede Guder.
Snart skal de sønes, og Laconien
skal trodse Keryes og hans Millioner;
men først — o Broder! o Leonidas!
først skal dit dyre Liv tilkjøbe Tryghed.
Det var Draklets Dom; jeg tør ej murre
mod den, endstjønt den er saa græffelig.
Hvor er han ikke stor! Hvor er en Dyd,
som han ej prydes af? Saa viis, som tapper,
og mild og sm, som viis, han bærer Spiret.
Til alle Tider skal han være Mønster
for sande Krigens Mænd, — og han skal ofres! —
Men jeg fordyber mig i mørke Tanker;
jeg bedre synger her, mens Dagten varer.

B i s e.

Den sande Krieger blotter Sværd
ved Fødelandets Farer:
Kjærlig iler han i Fejdefærd,
og agter Vren Livet værd,
og bærer ej for Slaver;

dybt

dybt Sværdet synker fra hans Arm
i trodsig Fiendes hovne Barm.

Han Tørst og Hunger taale kan,
og Frost og Hede døje.

Fer Dagens Gry opvækkes han,
og seent han skuer Lejet an,
og sukker knap sit Dje;

og hvor han blev til Bogter sat,
han vaager i den længste Nat.

Den sande Kriger og er viis,
og værner om sin Ere:

han aldrig vinder Sejrens Priis
med snilde Varselheds Forliis,
men nytter Klogffabs Lære;
og spejdende han griber kun
til mandig Daad belejlig Stund.

Dit fremter han sig fejs og svag,
og blotter ordnet Række:

Da nærmer sig med Slag i Slag
de svægne Fienders Baabenbrag;
dog ikke ham de skrække:

nu sluttet Mod han vinker frem,
og styrter Døden over dem.

Den sande Kriger er saa god,
som tapper og forstandig:

ej Borgers, Bondes, Qvindes Blod
anklager hans oprørte Mod:
ej er han vild, men mandig.

En Halvgud er en saadan Mand,
en Piller for sit Fødeland.

Saaledes være hver, som drager Slavind
i Lacedæmons Vreender, saaledes
han vogte Dydens Ret, og arvet Frihed!
Men hører jeg ej Noget? Er det ikke
en Lyd af Skridt hist nede gjennem Paffen?

Han raaber.

Hvis er' de Fodder, som betræde Klippen?

Svar, frist ej Døden, som kan ej undviges!

Pos

Polydorus udenfor Skuepladsen.

Ej fiendelig! Du har ført os hid: tilskød os,
at lades ind: derom vi ydmygt bede.

Agis.

Hvad Forehavende kan bringe Eder
i Midnats Mørke hid?

Polydorus udenfor.

Vi ere Venner
af Græcien. Vi bede ved din Vistand
om Udgang til Leonidas, din Konge.

Ariana udenfor.

O høje Kriger! Iaan et villigt Dre
til en Elendigs Bøn, som ene Sorgen
har ført igjennem Nattens Skygger hid
til disse sejerfulde Telte! Hør
en uløfsfulde Pige! Hun er fremmed
for Svig.

Agis tager Sækkelen, stiger ned, aabner Porten, og ind-
lader Ariana og hendes Følge.

Femte

Femte Optritt.

Ariana. Polydorus. Chariste. Euphonia.
Cyllane. Agis.

Agis.

Lilgis mig, ædle Skjonne, du,
hvis Skabning gjør endog saa Ratten yndig!
Blis Skaansel i at dadle min og Krigens
Karvaagenhed, og lad min lange Lovet
tilregnes ene Krigens strænge Love!
Ej skal Forhaling meer fornærme dig,
og negte Kongens Dje, at beskue
den Højhed og den blide Værdighed,
der skinner sødt, o Skjonne! fra dit Ansyn.
Han leder hende hen til Leonidas's Telt; de Øvrige følge
dem i nogen Graastand.

Ariana.

Saa har jeg ikke da forgjebes stolet,
o græske Helt! paa dine milde Dyder!
Modtag min Tak, som bitter Kummer blander
med Veemods Taarer!

Agis.

Vaagn, Leonidas!

En ædel og bedrovet Perserinde
vil stilles for dit Ansyn.

Leonidas kommer ud af Teltet.

Sjette

Sjette Optrin.

Leonidas De Forrige.

Leonidas.

Ubekjendte
og skønne Jomfrue! dejligt er dit Blik:
høfmodigt, stort, betegner det en Sjæl,
der kræver dybest Vrefrygt af Alle.
Fortæl, du Skjønne! hvilken grusom Skjebne
har nodt din spæde Fod til at betræde
de mørke Stier; frit udgås de Qvaler,
der have lært din høje Dyd at sørge!

Ariana

efter en Pause.

Om det, at være høist ulykkelig,
og evig skue sig forladt af Haabet;
om det, at være ligesaa elendig,
som stor, fortjener Medynk af den Tapre:
da see, du hæderfulde Helt, som styrer
Laconiens uoverbundne Skarer,
see den elendigste blandt Jordens Dotre
i Ariana, Dotter af Darius!

An

Anhør min Bøn medynksom, og foragt
ej mine Taarer!

Uden Blufel jeg
bekjender først, jeg elskede den Bedste
blandt Mennesker: han var saa viis og tapper,
og prydet med hver Kunst. I Dag endnu
han stinn'de stolt i græske Vaaben; ak!
han stred og faldt. En Kjerlighed, han længe
vel havde følt for mig, men, ak desvære!
fordulgt for hele Verden, den tilstod han,
da han opgav sit sidste Mandedræt
i Hyperanthes', i min Broders Arme.

O! jeg vil tvinge mine grumme Sorger;
jeg vil forbyde mine Dines Væld
at strømme for dit Nafn; jeg vil quæle
hvert Suk i mit beklemt Bryst, Ej skal
min Jammer saare dig, ej skal du lære
af mig at græde over Skjebnens Raad,
som dante Dodeliges Sjel til Smerter.
Men hør da, Konge! hør min ene Bøn:
Tilstød mig, at opsøge den, jeg elsker
blandt Dyrer af de Slagnes Liig!

Leonidas til Siden.

Hvor tungt

at sørge for sin faldne Ven! Saaledes
begræder nu min Hustru mig.

Til Ariana.

Fyrstinde!

den Perser-Helt, som stred i græske Daaben,
og faldt i Tvekamp med en ædel Græker,
han var udmærket stor. Jeg vilde see ham:
hans Liig lod jeg henbære her i Lejren,
og har tiltænkt det Hæder, som en Grækers;
thi Dyden selv hos Fiender er mig agtbar,
og for Olympens Guder er den een.
Dog, du begjærer Liget, og din Ret,
at kræve det, er hellig. Agis, hent det!

Agis gaar.

Syvende Optrin.

De Forrige undtagen Agis.

Ariana

griber Leonidas's Haand.

O store Mand! min Tak kan ei gjengjælde
den Agt, du viser ham, som jeg begræder.

Min

Min Taare — af! jeg kan ej hemme den —
 min hede Taare takker dig, o Konge!
 og alle Guder skal belønne dig.

Leonidas.

Det er mig sødt, at kunne vise dig,
 o Perserinde! Glimt af græske Dyder;
 det er mig sødt, at haabe, dine Smerter
 skal lindres, og hvor er jeg lykkelig,
 om jeg har Deel deri! Der er alt Agis.

Ottende og sidste Optrin.

Agis. To græske Krigere, som bære Zeribas
 ans's Lig. De Forrige.

Agis.

Her bringer jeg din Elsker, Ariana!
 Nu være han din Ejendom for evig!

Krigerne lægge Liget sagte ned paa en Steen foran Leonis
 das's Telt. Ariana styrter sig derover. Pause.
 Hun rejser sig, og bøjer sig under Taten bevelvis
 over Liget igjen.

Ariana

med idelige Pauser.

O Teribazus! du, som evig, evig
er revet bort fra disse vaade Dine!
Du tvivlede' om at elstes af et Hjerter,
som elst' de dig langt meer, end Livet selv!
Ha! haard din Skjebne bød dig ofre Livet
for hende, som først nu tilstaaer sin Elskov,
sin samme Elskov for dit kolde Liig;
som vaandefuld, som kjærteg, kjærteg følger
sin Kind til dine selesløse Kinder.

A r i a.

Dit græffeligt aabnede Dje
ej skuer min strømmende Qual;
og ej kan dit døvede Øre
mit jamrende Klageskriig høre;
og ej kan dit stærknede Hjerter
hensmelte den iisnende Død,
og blande sin Sorg med min Smerte.
O strømmende martrende Qual!

O haarde, o knusende Stød!
Forgjeves jeg Skjebnen vil bøje:
den aldrig sin Grumhed fortred.
Aldrig, aldrig skal din Stemme
lære Dyd og Biisdom meer!
Uden Trøst jeg mig skal græmme:
af! din Stemme
lyder aldrig, aldrig meer!

Leonidas.

O! stands din Kummer, adle Kongedatter!

Agis.

Drag hjem med Fred, og tving din Sorg!

Maaskee

at bedre Dage vente dig. Din Taare
forskjønner dig, din rene Elskov smykker;
men denne Sorg vil dræbe dig før Tiden.

Chariste.

Skal vi og Polydorus bære ham
hen til dit Telt? — Svar, svar os dog,
du Gode!

Arias

Ariana,

som under de sidste Replikker har ubevægelig stiret paa
Eiger.

Hvad vil du? hvad? Jeg . . . har ej hørt . . .

Chariste.

Sig, tør vi!

ledsage dig tilbage? Polydorus
og vi vil bære dette dyre Liig.

Ariana.

stirrer atter paa Eiger.

Nej, bier lidt endnu — et Øjeblik!

A r i o s o.

Der er et Sted, hvor Dyden ene
bestemmer Skabtes Værdighed:

der seer den lykkelige Rene
paa svage Kongedatter ned.

Farvel, du Glitter, Fyrste-Vram!

Far

Farvel, jeg haster nu til ham!
til ham! til ham!

Hun drager en Dolk frem, som hun har havt skjult under Klæderne, og støder den heftigt i sit Bryst: Friens timmerne ise til for at hindre det, men komme for silde. Hun synker maalkøs ned over Liget.

Chariste.

O Guder! Guder!

Cyllane.

Hun er død, den Bedste!

Euphonia.

Af! hun er død!

Agis.

Ukærdigste! hvor tungt
er Uheld styrket over Eders Hoved!
Endog en Fremmeds Dje gyder Taarer
paa Eders blege Levninger. O! maatte
dog Graven fyldes af den Fred, som Livet
har negtet Eder!

Pos

Polydorus.

Jeg tilsvor den Skønne,
at hun og Teribazus skulde hvile
i samme Grav. Tillad mig, Sparta's Konge!
at bringe Ligene til Hyperanthes.

Leonidas.

Jeg lover dig og disse

pegende paa Fruentimmerne

sikkert Lejde

igjennem Hæren. — Arme, Arme Skønne!
du ventede' ej paa Skjebnens Kald: din Haand
begrænse' de Banen selv: det var ej Ret;
det var din ene Fejsl: gid Zeus tilgibe,
som fiærlig Fader han tilgibe den!

Q u i n t e t.

Leonidas.

Jorden sukker, Dyden blegner:
al! dens ømme Datter segner

qvast

valt i Dødens Arme ned.
Kølig hendes Slummer blive!
Dydens milde Guder give
salig Løn til den, som leed!

T u t t i.

Kølig hendes Slummer blive!
Dydens milde Guder give
salig Løn til den, som leed!

Chariste.

Skjøn du var, som Morgenrøden,
Skjøn du blev, endog i Døden:
see, hvor tryller ej dit Liig!
Sødt din favre Levning hvile!
Venligt Skjebnens Dommer smile,
smile Trost og Fred til dig!

T u t t i.

Sødt din favre Levning hvile!
Venligt Skjebnens Dommer smile,
smile Trøst og Fred til dig!

Euphonia.

Viisdoms egne Taler lode,
milde, sande, stærke, søde
i din tonefulde Røst.

Hist i høje Templer byde
hellig Viisdom dig at nyde
yndig Sandheds hele Lyst!

T u t t i.

Hist i høje Templer byde
hellig Viisdom dig at nyde
yndig Sandheds hele Lyst!

Eyl=

Enllane.

Omhed daled' fra det Høje,
bo' de klarligt i dit Øje,
vistes kraftigt i din Daad.
Ej i Dødens Nat du bæve!
Guders Omhed dig omsvæve!
Føl den, nyd den, glem din Graad!

T u t t i.

Ej i Dødens Nat du bæve!
Guders Omhed dig omsvæve!
Føl den, nyd den, glem din Graad!

Agis.

Ofte savner Dyden Glæde,
tit paa Jorden den maa græde:
hisset er den altid fro:
her du leed, ulykkelige,

fav.

favre, vise, gode Pige!
Nyd da hiffet Fryd og No!

L u t t i.

Her du leed, uhykkelige,
favre, vise, gode Pige!
Nyd da hiffet Fryd og No!

C h o r.

Jorden sukker, Dyden blegner:
ak! dens omme Datter segner
qvalt i Dedens Arme ned.
Kolik hendes Slummer blive!
Dydens milde Guder give
salig Ven til den, som leed!

